

Obsah

Úvodní slovo <i>Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.</i>	3
Příběh první – Noc, kdy Verona nespí <i>Pavčina Cudráková, Nikol Glosová (HTI)</i>	4
Příběh druhý – Mouka a mnich <i>Karolína Papežová (SČI)</i>	5
Příběh třetí – Trojité sázka <i>Karin Szabadosová, Markéta Paličková (PMP1)</i>	6
Příběh čtvrtý – Románek Francesky a Veroniky <i>Lucie Borovičková, Adéla Čechivová (HTI)</i>	9
Příběh pátý – Dva sedláci z Castellucia <i>Zuzana Mičková (PMP1)</i>	11
Příběh šestý – Kněz a Jeptiška z Pistoia <i>Aleš Hendrych, Dominik Lorenc (HTI)</i>	13
Příběh sedmý – Druhá strana lásky <i>Klára Zajoncová, Pavčina Plačková (PMP1)</i>	15
Příběh osmý – Florentská romance <i>Nikola Pavelcová, Magdalena Plisková (PMP1)</i>	17
Příběh devátý – Dobří kamarádi, kteří nakonec tak dobří nebudou <i>Eliška Mifaňuková, Markéta Poštulková (PMP1)</i>	18
Příběh desátý – Rodinný poklad <i>Tereza Klíčová, Olívia Mazurová (HTI)</i>	20
Příběh jedenáctý – Únos, který jí změnil život <i>Dagmar Štulová, Adéla Kotasová (PMP1)</i>	22
Příběh dvanáctý – Taliana, dívka v nesnázích <i>Sára Šlichtová, Valentýna Restelová (PMP1)</i>	24
Příběh třináctý – Stará láska <i>Tereza Zálubská (PMP1)</i>	26
Příběh čtrnáctý – Osud Alberta <i>Jan Křikava, Lukáš Kuchynka (HTI)</i>	27
Příběh patnáctý – Nová přísada <i>Sabina Rašťáková, Ema Petrušáková (SČI)</i>	29
Příběh šestnáctý – Láska zrádná a smrt <i>Zuzana Menšíková, Valerie Urbanová (SČI)</i>	30
Příběh sedmnáctý – Osud Alberta <i>Jan Křikava, Lukáš Kuchynka (HTI)</i>	33
Příběh osmnáctý – Příběh slečny Izabely a malíře Lorenza <i>Marie Tichánková (SČI)</i>	35
Příběh devatenáctý – Tajemství Andrey z Telče <i>Val. Mičunková, Lenka Zezulčíková (SČI)</i>	37
Příběh dvacátý – Únik z Valle del Volpe <i>Michaela Šimečková (SČI)</i>	39
Příběh dvacátý první – Král Leslavo a stařec <i>Marek Salamon, Viola Maloušková (SČI)</i>	42
Příběh dvacátý druhý – Láska a prokletí <i>Zuzana Prokopová, Valérie Szijjártóová (SČI)</i>	44
Příběh dvacátý třetí – Márnice <i>Leontina Václavíková (SČI)</i>	46
Příběh dvacátý čtvrtý – Tajemná lesní chata <i>Eliška Sedláčková (SČI)</i>	47
Příběh dvacátý pátý – Láska až za hrob <i>Nela Sofie Rosnerová (SČI)</i>	48
Příběh dvacátý šestý – Zakázaná láska ve stínech renesanční Itálie <i>Hana Cermanová, Vendula Kršková (HTI)</i>	50

Úvodní slovo

Boccacciův Dekameron je soubor sta novel, jež si v deseti dnech roku 1348 na venkovském sídle ve Fiesole, nedaleko Florencie, vyprávějí tři muži a sedm žen, kteří se zde ukryli před morovou nákazou.

Pevně stanovený rámec dává rozsáhlému materiálu řád, tedy to, co Florencie, stížená morovou epidemií, velmi postrádala. Mor představoval smrt a s tím spojený totální úpadek mravů, zákonů a mezilidských vztahů. Proto dala skupina mladých lidí přednost životu před smrtí a přísné organizaci v nezkaženém mikrosvětě před chaosem a hrůzou florentského velkoměsta.

Z etického hlediska směřoval Dekameron proti středověkému asketismu. Boccaccio se přímo vysmívá prodejnému, prolhanému a prostopášnému duchovenstvu, které licoměrně hlásá „odříkání se světa“, ostře napadá šlechtické darmošlapy a vystupuje na obranu republiky proti tyranii.

Boccaccio věnoval Dekameron zamilovaným ženám, které se měly stát novým typem čtenáře. Středověké ženy neměly mnoho příležitostí k rozvíjení svého intelektu, a jelikož se musely „říditi přáními, libůstkami a rozkazy otců, matek, bratří a manželů, strávily většinu času zavřené do čtyř stěn svých světnic.“ (Dek., Úvod) Současně jim nebyla dána možnost veřejně projevovat své city, proto se Boccaccio rozhodl „poskytnout pomoc a útěchu těm, jež milují, neboť těm druhým stačí, když mají jehlu, vřeten a kolovrat.“ (Dek., Úvod)

Dekameron byl napsán na rozhraní dvou kulturních a společenských epoch, středověku a renesance. Doznívající středověk se zde projevuje například využitím symboliky čísla deset. Číslo deset také odkazuje k desateru přikázání. Veřejné porušování desatera je jedním z mnoha znaků, skrze které se v Dekameronu o slovo hlásí nastupující renesance. Renesanční autor v díle ukazuje člověka a věci takové, jaké ve skutečnosti jsou.

Boccaccio přinesl svým Dekameronem do literatury inovace s dalekosáhlým významem. Čas vyprávění se shoduje s reálným časem. Příběhy se až na výjimky neodehrávají v dávné minulosti nebo dalekých zemích, ale v konkrétní realitě blízké autorovi, a nejsou vyprávěny formou mýtu nebo pohádky, nepromlouvají v nich tedy svatí ani rekové, ale bytosti pozemské – ziskuchtiví obchodníci, pokrytečtí řeholníci, pochybné ženštiny a marnotratná šlechta. Hrdinové již nejsou abstraktní, nýbrž individuálně vykreslené postavy.

Historický pokrok představuje i fakt, že se Boccaccio nesnaží o tvorbu pevně zakotveného systému morálních hodnot. Přesto se v Dekameronu autorovy preference projevují. Boccaccio se v něm totiž vyrovnává s nešvary své doby. Na druhé straně se autor zjevně baví lidskou nedokonalostí, nemá však v úmyslu napravovat světské chyby. Naopak, snaží se vykreslit špatnosti lidského světa, protože v jejich odhalení nevidí žádný hřích.

Boccacciovo dílo se stalo vzorem pro řadu dalších uměleckých děl v podstatě ve všech oblastech umění. Inspirující je dodnes, čehož důkazem jsou i následující novely žáků prvního ročníku Střední školy prof. Zdeňka Matějčka, kteří se ve svých rozmanitých příbězích vrací do prostředí renesanční Itálie, a tak skládají poctu renesančnímu Mistrovi.

30. dubna 2025

Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

Příběh první – Noc, kdy Verona nespí

Pavčina Cudráková, Nikol Glosová (HT1)

Když ve Veroně večer upadá, život teprve začíná. Valentina žije se svými rodiči už od svých 10 let a tento rok se rozhodla, že se do ulic konečně vydá sama, i když jí to tatínek zakázal.

Jakmile se slunce rozloučí s krásnou Veronou, chystají se na ulice stoly a hospodští zavírají vnitřní bary a hospody. Zapínají se různě barevná světla a živé kapely ladí nástroje. A takhle to nějak vypadá o víkendech při noční obloze ve Veroně. Hraje hudba, lidé tančí, sbližují se s ostatními a své jazyky smáčí v rozličných nápojích. Verona bylo město mladých, kde si všichni snadno dokázali najít spřízněnou duši anebo starších, co to šli oslavit. Mladá Valentina chodila se svými rodiči na tyhle večery aspoň na chvíli už od svých 10 let, ale chtěla již zažít toho opravdového ducha noční atmosféry. Mnohokrát o tom mluvila se svými rodiči, a i když maminka jí už to skoro povolila, vždy zasáhl její táta, aby jí to zakázal.

„Jsi ještě mladá na to, abys věděla, jaké to tam opravdu je!“ pravil jí otec, když už ho zkusila po několikáté přemluvit. Valentíně bylo už 14 a opravdu to chtěla zažít. Bez jediného slova pouze přikývla a odešla do svého pokoje. V jeden den, kdy rodiče nešli večer do ulic a odebrali se spát, malá Valentina počkala pár chvil, než se rychle oblékla a utekla z domu. Potulovala se různě kolem, dívala se na páry, co spolu tancovaly, popíjely drink anebo si jednoduše užívaly po svém. Valentina se cítila konečně dospěle, když se brodila davem sama a viděla pohledy svobodných mužů, které jí následovaly snad všude. Po nějaké době, když se už chtěla vrátit domů, se jeden muž s maskou ozval: „Nechtěla by si tak krásná slečna, jako vy, vypít skleničku se mnou?“ Valentina uvažovala, jestli to má přijmout, jelikož jí na tohle vždy upozorňoval její otec. Koukla se na hodiny a viděla, že je teprve 1 hodina ráno...

Když barman namíchal pití a Valentina si cinkla skleničkami se záhadným mužem, ztuhla jí krev v žilách. Muž si totiž sundal masku a mohla vidět, že to byl její otec. Ten ji zkoušel, jestli ho poslouchá a dává na jeho rady a nepotuluje se noční Veronou bez dozoru. „Ten drink můžeš vylít,“ pronesl hrubým tónem. „S noční Veronou se můžeš rozloučit holčičko, pro tu ještě nejsi zralá!“ řekl a odtáhl ji zpátky domů, kde si ještě vyslechla proslov od maminky.

Příběh druhý – Mouka a mnich

Karolína Papežová (SČ1)

V městečku Camporosso, kde vítr voněl po mouce a každé ráno zvonilo mlýnské kolo, žila mlynářka jménem Francesca. Byla to žena zručná, veselá a pohledná, i když už dávno nebyla mladé děvče. Její muž Antonio byl stár a hluchý jako pařez, a tak Francesca vedla mlýn téměř sama. Nebyla jen chytrá a pracovitá, ale také uměla jedním pohledem poznat, kdo má čisté úmysly a kdo ne. A právě tak poznala že bratr Marco, mnich z kláštera na kopci, nemá zájem ani o mouku, ani o modlitby.

Jednoho dne, když Antonio odešel na trh, přišel bratr Marco k mlýnu s velikým pytlém a ještě s větší chutí si zahřešit. Byl to muž s kulatým břichem, mastným úsměvem a řečmi tak sladkými, že by z nich zčernaly zuby. „Sestro Francesco,” řekl, „přinesl jsem pytel na mouku, ale také bych ti rád přinesl požehnání. Takové, co se dává jen těm nejčistším ženám... v soukromí.”

Francesca se usmála, jako by nic nepochopila, a pozvala ho dál. „Pojď, bratře, ať ti ukážu místo, kde skladuji mouku. Je to ve sklepě, kam nechodí nikdo, jen já.” Marco polkl naprázdno, už si představoval, jak ho Francesca povede tmou, kde se nebude muset modlit ani jedním slovem. Když sestoupil do sklepa, Francesca mu podala svíčku a řekla: „Počkej tu chvíličku, hned přijdu.” Mnich stál, těšil se, chystal si v hlavě krásná slova... když vtom se shora ozvalo hlasité PRÁSK a tma byla jako v pytli.

Francesca totiž zaklapla dvířka a shora na ně postavila pytel s obilím. Mnich zůstal ve sklepě, ve tmě, sám se svými myšlenkami a krysami. „Modli se, bratříčku,” zavolala Francesca sladce, „až skončíš, já tě pustím. Třeba zítra.” Mnich křičel, prosil, sliboval zázraky, ale Francesca jen odpověděla: „Než ses naučil hřešit, měl ses nejdřív naučit být slušný.”

A tak strávil bratr Marco celou noc ve sklepě, v doprovodu krys a mouky. Ráno ho Francesca pustila ven, podala mu pytel mouky a s vážnou tváří řekla: „Příště raději přijď s modlitbou – a bez úmyslů.” Marco odešel celý bílý od mouky a bledý od hanby. Ve městě se brzy vědělo všechno. Lidé se smáli, až se za břicho chytali, a mnich se už nikdy neodvážil přijít do mlýna – ani nikam, kde ženy měly více rozumu než on.

A Francesca? Ta dál vedla mlýn, mlela mouku i jazykem – a od té doby měla klid nejen od krys, ale i od mnichů.

Příběh třetí – Trojitá sázka

Karin Szabadosová, Markéta Paličková (PMP1)

Třem bratrům z Florencie se zalíbí tři sestry od dvora. Zkouší své štěstí i přes to, že jsou z níže postavené rodiny. O dívky se vsadí, který první připraví dívku o její nevinnost, vyhrává. Jenže jedné ze sester, Eleně, se zamlouvají bratři dva. Ale protože o prostředního jeví větší zájem nejmladší sestra Elisa, se Elena rozhodne si nejdříve užít s prostředním bratrem a poté i přes odpor její sestry s bratrem nejmladším. Jenže když se to bratři dozvědí a vypraví se ji konfrontovat, zjišťují, že Elena čeká dítě.

Nedaleko Florencie vyrůstají tři bratři. Nejstarší Lorenzo, prostřední Federicco a nejmladší Riccardo. Žijí společně ve velkém sídle s velkou barevnou zahradou a obrovskou stájí, kde chovají ušlechtilé koně. Sídlu zdědili po svých rodičích, kteří ve své době měli velmi blízko ke králi, takže o peníze se nikdy příliš nemuseli starat.

Jednoho dne se společně vydají na trh. Mezitím co vybírají potraviny si Lorenzo všimne, že nahoře v zámku za okny ho pozoruje jakási dívka. Krásná s dlouhými tmavými vlasy a s očima jak dva lesklé kamínky. Když si všimne, že dívka pozoruje právě jeho, zvedne ruku a něžně se ukloní, dívka se zachichotá a zmizí od okna. Lorenzo nevěří svým očím, že právě on viděl tak krásné stvoření. Okamžitě běží za bratry se jim se zážitkem svěřit. Bratři se mu nejdříve vysmějí, nevěří, že zrovna na takového trhana by se dívala nějaká dívka ze zámku. V tom okamžiku se otevřou zámecká vrata a ze zámku vychází ta dívka, kterou Lorenzo viděl za oknem, jen není sama, za ní přichází její dvě sestry, jako by si všechny z oka vypadly. Federicco a Riccardo zalapají po dechu. „Nevěřím svým očím,“ vykřikne Federicco. „Jsou jako andělé,“ přidá se Riccardo. S úžasem v očích dívky jen pozorují, jak obíhají stánky s ovocem a vybírají to nejlepší. Než bratři seberou odvalu dívky oslovit, jsou pryč, a protože jsou si vědomi, že je do zámku nepustí, rozhodnou se vrátit se domů a přijít zase zítra s nadějí, že tam budou zas.

Další ráno sedí bratři společně u snídaně a každý z nich je myšlenkami úplně jinde. Po chvíli ticha Federicco řekne: „Stejně bychom u nich neměli šanci, jsou to dívky ze zámku, zatímco my jen obyčejní lidé.“ „Ale co bychom neměli, mluvte za sebe, já svým šarmem už nejednu ohromil,“ ozve se Lorenzo. „Ty určitě,“ zasměje se Riccardo. „Nevěříš? Chceš se vsadit?“ pobízí ho Lorenzo. V tu chvíli se všichni zamyslí. „Proč to nezkusit?“ zvolá Federicco. Takže, kdo první svede dívku, vyhrává. „Platí!“ zvolají bratři najednou.

Druhý den ráno se tři bratři oblečou, ústrojí a vyrazí na zámek s žádostmi o práci zahradníka, aby k dívkám měli blíže. Postupem času si každý vybral svoji slečnu. Nejdříve Lorenzo pozval na vyjížďku tu, která se mu už tehdy u okna zalíbila, a to nejstarší sestru Elizabeth. Druhý na řadu přišel

prostřední bratr Federicco, kterému se velmi líbila prostřední sestra Elena a také ji pozval na vyjížďku. Ani poslední a nejmladší bratr Riccardo nezaváhal a nejmladší sestru Elisů také vzal na vyjížďku.

Když se sestry vrátí zpátky do zámku, začnou si povídat o tom, jak se jim to líbilo a co všechno zažily. První začne Elizabeth: „Mě vzal Lorenzo k řece, recitoval mi mé oblíbené básně a já ho při tom hladila ve vlasech, a také, když jsme se loučili, políbila jsem ho na rty. „Jen polibek?“ ušklíbala se Elena. „To my jsme se s Federiccem milovali pod rozkvetlou třešní.“ „A co ty Elis?“ zeptala se zvědavě Elena. „Byli jsme se podívat na divadlo, které se hrálo na náměstí a bylo to překrásné,“ odpověděla Elis.

Další den chvíli před další vyjížďkou vběhne Elena Elis do pokoje a spustí: „Elis, co kdybychom se dnes na vyjížďku prohodily?“ „Jak to myslíš? jako že ty pojeděš s mým Riccardem? V žádném případě a proč vlastně?“ ptá se Elis. „No víš Riccardo je pohledný muž a chtěla jsem zjistit, jestli mi náhodou nebude vyhovovat více než Federicco,“ přemlouvá jí Elena. „Ne, zamítám, já mám Riccarda ráda a nenechám tě mi to pokazit,“ namítá rázně Elis. V tu chvíli Elena Elis popadne a zamkne ji do skříně. Elis se snaží ze všech sil, ale nedokáže se dostat ven. Tak a teď si pojedou na vyjížďku s Riccardem, jsme identické ani nepoznám změnu, pomyslí si. Když přichází Elena předstírající že je Elis ke koním, oznamuje Federiccovi, že Eleně není dobře a že dnes nikam nepojede.

Když se po vyjížďce vrátí bratři domu, Riccardo se začne vychloubat tím, co právě zažil a jak to bylo skvělé. „Kdybyste jen věděli bratři, právě jsem zažil nejlepší milování mého života. Byla tak krásná, voněla po čerstvém ovoci a pleť jí zářila jako měsíční svit. Také měla znaménko přímo na krku, zvláštní, že to zmiňuji, ale přišlo mi to prostě výjimečné.“ „To je divné,“ pomyslí si Federicco. „Úplně stejně totiž voněla i včera Elena, a i znaménko má na stejném místě.“ „Nemyslíš si snad, že jsme byli oba dva se stejnou ženou, že ne Federicco?“ zhrozí se Riccardo. „Obávám se, že přesně to se stalo a zítra si to půjdeme ověřit.“

Je ráno, vzbudí se, a okamžitě horlivě vyrazí na zámek. Protože tam nejdou poprvé, do zámku je pustí. Vbíhají do komnat, ve kterých většinou tráví se sestrami čas a jako první spatří Elis. Ta, když je uvidí, rozzáří se jí oči a vletí Riccardovi do náruče se slzami v očích. Hned za ní vchází Elena. Už si uvědomila, co hrozného provedla, a bylo jí to celkem líto, ale to už bylo pozdě. Dříve, než stačí něco říct, rozrušeným hlasem po ní začne pokřikovat Riccardo: „Jak si mohla! Sdílet lože se mnou a předstírat že jsi Elis a lhát Federiccovi!“ Chvíli se všichni překřikují a obviňují Elenu, jak to mohla udělat, i když se snaží několikrát omluvit, nikdo její názor neposlouchá a pokračuje dál. V tomto okamžiku, když nikdo neslyší vlastního slova, promluví důrazně Elena: „Čekám dítě.“ Všichni jakoby, zamrzli, nikdo neví, co říct. Taky nikdo neví, čí dítě je, zda Fredericca nebo Riccarda.

Uběhla léta, nikdo se nikdy nedozvěděl, čí dítě to doopravdy bylo, ale co věděli všichni, bylo to, že mělo tolik lásky kolem sebe, jak by si někteří ani nedokázali představit. Chvíli to trvalo, ale

všichni Eleně odpustili, vrátil se k ní Federicco a ona mu svatosvatě slíbila, že už nikdy takto nezhřeší. Riccardo ji odpustil, dítěte se víceméně vzdal a nechal ho vychovávat Federiccem, ale měl k němu blízko jako nikdo jiný a s Elis žil krásný život, který byl také naplněn spoustou dětí. A Lorenzo s Elizabeth? Ti nejspíše doteď žijí život jako v pohádce, zamilovaní až po uši.

Příběh čtvrtý – Románek Francesky a Veroniky

Lucie Borovičková, Adéla Čečivová (HT1)

Franceska je žena ve velmi nešťastném manželství. Jednoho večera se rozhodne udělat změnu a vyrazí do nočních ulic Florencie. Nohy jí zavedou do hospody, kde potká svou osudovou lásku. Její manžel jí ovšem ale nenechá odejít tak jednoduše.

Franceska byla žena uvězněná ve Florencii, daleko od domova a v manželství bez lásky. Kdysi si myslela, že její muž, Mateo, je ten pravý – byl pohledný, zajištěný a zdál se být pozorný, avšak brzy po svatbě odhalila jeho pravou tvář. Mateo byl chladný, bezcitný a bral ji jen jako továrnu na jídlo a na děti. Věděla, že má poměr s jinými ženami, ani se nenamáhal to skrývat. Nezáleželo mu na tom, jak se cítí, a jeho slova byla často tvrdší než kámen. Franceska se cítila velmi poníženě, jako pták, kterému zastříhli křídla.

Jednoho večera, když se šel Mateo toulat ulicemi, Franceska stála u okna a pozorovala měsíc. V hlavě jí hlodala myšlenka – co kdyby dnes udělala něco jinak? Co kdyby taky nečekala doma, ale vyšla ven, do ulic, mezi lidi? Náhle ucítila zvláštní vzrušení. Popadla plášť, skryla se v jeho záhybech a vyšla do nočního města. Cítila se jako někdo jiný, někdo svobodný.

Její kroky ji dovedly do malé hospody na kraji města. Uvnitř panoval čirý ruch, lidé se smáli, zpívali a pili. Franceska se posadila k prázdnému stolu v rohu, cítila se nesvá, nervózní ale zároveň zvědavá. A tehdy ji spatřila Veronika. Byla to žena s jiskřivými modrými očima, v nichž se odrážel život a nespoutaná radost. Měla dlouhé vlnité vlasy a úsměv, který rozehřál i nejchladnější srdce.

Veronika k ní přistoupila s pohárem vína v ruce. „Jste tu poprvé?“ zeptala se s úsměvem.

Franceska přikývla. „Ano, poprvé.“

Veronika si přisedla. „Pak je dobře, že jste přišla. Každý si někdy potřebuje připomenout, že život je víc než jen povinnosti.“

Franceska se pousmála a napila se vína. Nebylo to jen pití, co jí zahřívalo hrud' – byl to pocit, že ji někdo vidí, že ji někdo vnímá jako ženu, nejen jako něčí manželku. Strávily spolu hodiny povídáním. Franceska se smála tak, jak už dlouho ne. Každé Veroničino slovo bylo jako lék na její ztrápenou duši.

Když se noc chýlila ke konci, Veronika vzala Francesku za ruku. „Nemusíš se vracet tam, kde jsi nešťastná,“ řekla tiše. „Můžeš si napsat svůj vlastní příběh.“

Franceska se cítila, jako kdyby jí konečně někdo rozuměl a cítil bolest v jejích očích. Celý svůj život musela poslouchat pravidla jiných, ale nyní měla před sebou možnost volby. Veronika jí ukázala svět, který byl plný citu, něhy a upřímnosti. Možná, možná, nebylo příliš pozdě začít znovu.

A tak Franceska poprvé od svatby udělala rozhodnutí sama za sebe. Věděla, že se Mateo vrátí domů až za několik hodin. Stiskla Veronice ruku, přitiskla jí k sobě a zašeptala jí do ucha. „Následuj mě.“ Sebraly se a vyrazily na cestu k tomu nešťastnému domu. Veronika ji zastavila v polovině cesty u Růžové zahrady plné rozkvetlých růží. Nahla se k ní, chytila jí za tvář a políbila její rudé rty, které měly chuť po sladkém víně.

Dorazily ke dveřím domu, když v tom se zjevil Mateo, který je celou cestu pozoroval. „Takhle trávíš večery mezitím co já se upíjím, protože mi nejsi schopná dát dítě?!“ Mateo se k Francesce přiblížil a uviděl strach v jejích očích, když do ní zabodl svou dýku. Veronika se na něj vrhla a začala křičet. „Ty vrahu! Jak si to mohl udělat?!“ Franceska mezitím upadá na zem, kde se pod ní začíná dělat kaluž krve. „Je pozdě, Veroniko,“ řekl Mateo a dodal: „Ta už nevydá ani hlásku a můžeš za to ty!!“ Veronika se k ní sehla, dala jí poslední polibek, když v tom Franceska naposledy vydechla. „Miluji tě, Veroniko.“

Příběh pátý – Dva sedláci z Castellucia

Zuzana Mičková (PMP1)

Dva sedláci žijí ve vesnici Castellucio. Oba dva chovají ovce – jeden černé, druhý hnědé. Aniž by to o sobě věděli, kradou si je navzájem. Postupně přicházejí na to, jak tomu je..

V malebné vesničce Castellucia se zabydlí dva sedláci. Nejsou nijak bohatí, ale hladem a žízni nestrádají. První ze sedláků, vcelku urostlý muž Perryh, chová ve své ohradě na svém statku černé ovce. Druhý sedlák, vcelku malý muž Giovanni, chová ve své ohradě na svém statku hnědé ovce.

Jednoho dne, bylo časně ráno, se Perryh rozhodl, že nakrmí své ovce. Jelikož je natolik zbožňoval, každíčký den si je přepočítával: „Osm, devět a deset. Všechny jste mé, nebojte se,“ vždy uklidňoval spíše sám sebe než ovce. V dálce uslyšel druhý hlas, jak rovněž počítá: „Osm, devět, deset.“ „Co to? Že by snad mé myšlenky byly slyšet?“, podiví se. Perryh se rozhlédl a uviděl Giovanniho, kterak počítá své ovce. „To je nám ale hezké zbarvení“, uznale řekl Perryh a koukal na Giovanniho hnědé stádo ovcí. „Tuze krásné“, odvětil Giovanni a skrz zuby procedil: „A jsou jen mé“. Perryh na souhlas přikývl a ukázal Giovannimu své ovce.

„Pěkné,“ pochválil mu Giovanni. „Nezapomeň, Giovanni, tyto ovce jsou zase jen mé,“ zašeptal Perryh.

Poté se oba muži rozloučili.

Ten večer, když na nebi vysvitlo nemálo hvězd, se Perryh vykradl ven do tmy. Do levé ruky si vzal provaz a šel ke Giovanniho ohradě s hnědými ovce. Přešel ohradu a vyvedl z ní jednu ovci. Potichu ji vedl ke své ohradě. V půli cesty narazil do jakéhosi malého muže, který vedl ovci. „Krásný večer, Pánbůh s Vámi.“ Pozdravili se a šli každý po svém.

Druhý den Perryh vstal a šel si přepočítat své stádečko: „Osm, devět, ... a kde je má desátá černá ovce? Vidím sice hnědou, ale ta poslední černá mi schází,“ bědoval Perryh. Giovanni si vedle něj stoupl a spustil: „Schází mi jedna ovce. Mám devět hnědých a jednu černou. Ale kde je desátá, to netuším.“ Perryh mu odvětil: „Třeba se obě objeví, mně taky schází desátá černá ovce.“ Tu noc se oba sedláci vydali zase krást. A tak se to opakovalo ještě další tři dny.

„Tak a dost,“ řekli si oba sedláci, když zjistili, že jim chybí další ovce. „Dnes večer nepůjdeme spát a počkáme na toho lumpa, co nám krade ovce,“ zvolal Giovanni. Večer si sedli oba ve svém domě k oknu a hlídali. Nic se nestalo. Ráno si sdělili, že se nic nestalo a byli přesvědčeni, že jim už žádná krádež nehrozí.

Večer vzal Perryh do levé ruky lano, do pravé lucernu. Vydal se na cestu. Přešel ohradu, vyvedl hnědou ovci z Giovanniho ohrady a šel ke své ohradě. Když kráčel po cestičce, narazil na muže, který vedl ovci. Neváhal a posvítit mu svou lucernou do obličeje.

„Vy, pane! Opovažujete se lézt do mé ohrady, abyste ukradl mé ovce! Co to má znamenat?“ zařval Perryh. „Já? To Vy, Pane! Opovažujete se lézt do mé ohrady, abyste ukradl mé ovce? Co si to dovoluujete mě obviňovat?“ rozzuřil se Giovanni. „Je mi líto, pane, ale musím Vás nahlásit“, odpověděl Perryh Giovannimu. „To já vás taky, pane“, vyhrkl vzápětí Giovanni.

„Zítra se uvidí,” pravili a odešli na kutě.

Další den se oba muži zase setkali a dostali nápad. „Drahý pane kolego,“ začal svou řeč Giovanni. „Kdybyste mi vrátil mé ovce, mohu vám odpustit.“ „Vrátím, ale jen tehdy, když mi vy vrátíte ty mé,“ vyřkl svůj závěr Perryh.

Oba muži se domluvili, že si ovce vzájemně vrátí. A aby si je už nikdy nemuseli krást, rozhodli se stát nejlepšími přáteli.

Příběh šestý – Kněz a Jeptiška z Pistoia

Aleš Hendrych, Dominik Lorenc (HT1)

Příběh pojednává o odvaze a lásce mezi knězem Gabrielem a jeptiškou Isabellou v italském městečku Pistoia. Když klášter zachvátí požár, Isabella riskuje vlastní život, aby Gabriela zachránila. Při tom oba čelí strachu, chybám a bolestem, ale nakonec najdou odpuštění a hlubší pochopení. Příběh zdůrazňuje, že statečnost, láska a schopnost poučit se z chyb mohou překonat strach i neštěstí.

V malebném městečku Pistoia pod závojem klášterní zahrady žil kněz jménem Gabriel, člověk s velkým srdcem, plným oddanosti Bohu. Vedle něj žila jeptiška Isabella, žena ryzího ducha, jejíž víra byla zocelená utrpením života. Jejich cesty se protínaly ve službě bližním. Jednoho dne klášter zachvátí požár v Malebného městečka Pistoia se otráasalo hrůzou, když plameny zachvátily klášter. Kněz Gabriel, člověk s velkým srdcem, zůstal uvězněn v horním patře. Zoufalé výkřiky jeptišky Isabelly rozrážely ticho noci. „Gabrieli! Jsi tam? Musím tě najít!“ křičela, její hlas se mísil s praskáním ohně Gabriel uvízl v horním patře, zatímco Isabella zoufale hledala způsob, jak mu pomoci. Isabella neotálela. „Musím tě dostat ven! Zůstaň silný, Gabrieli!“ Přiběhla ke vratkému žebříku opřenému o stěnu kláštera. Plameny jí hrozily na každém kroku, ale její odhodlání bylo nezlomné. „Isabelle, to je příliš nebezpečné! Nepřibližuj se!“ volal Gabriel, jeho hlas zastřený kouřem. Šplhala vzhůru, její dech byl zrychlený, každý pohyb plný rizika. „Nemohu tě tu nechat!“ odpověděla pevně, její oči plné odhodlání. „Věř Bohu a věř mně!“ rozhodla se riskovat vlastní život a vyšplhat po vratkém žebříku k místnosti, kde se Gabriel nacházel. Oba byli nuceni čelit největšímu strachu - ztrátě života. Gabriel přemítal o své chybě – přenechal svíci příliš blízko záclon, což způsobilo požár. Isabella mezitím cítila hlubokou lásku k Bohu i ke Gabrielovi, která ji vedla k neuvěřitelné odvaze. Když se Isabella konečně dostala do místnosti, podařilo se jí Gabriela dostat ven.

Když požár ustoupil, Gabriel se k Isabelle přiblížil: „Jak ti mohu poděkovat? Riskovala jsi svůj život, abys mě zachránila.“ Požár byl uhašen a klášter postupně obnoven. Požár byl nakonec uhašen a klášter postupně obnoven. Gabriel, naplněný lítostí, se Isabelle omluvil: „Je to všechno moje vina. Ohrozil jsem všechny.“ Gabriel se omluvil za svou chybu, která všechny ohrozila. Isabella mu odpustila a ukázala, že láska je mocnější než strach či hněv. „Nebyla to jen odvaha, Gabrieli,“ odpověděla Isabella tiše, „byla to víra. Víra, že láska je silnější než smrt.“ Při útěku z plamenů však utrpěla popáleniny. „Gabrieli,“ řekla mu jemně Isabella, její hlas klidný navzdory popáleninám na jejích rukách, „každý děláme chyby. Co je důležité, je se z nich poučit a pokračovat dál.“ Navzdory bolesti zůstala její víra pevná a její čin se stal příkladem odhodlání a lásky. Gabriel a Isabella se stali symbolem statečnosti a ponaučení, že chyby nás mohou naučit být lepšími. Příběh jejich odvahy a laskavosti se rozšířil daleko za hranice Pistoie. Když se zpráva o hrdinském činu Gabriela a Isabelly

rozšířila, malebné městečko se stalo poutním místem pro ty, kdo hledali inspiraci a útěchu. Když se zpráva o jejich činu rozšířila, stali se symbolem statečnosti. Isabella, ač stále nesla stopy popálenin, pomáhala zraněným a nemocným, její laskavost dodávala lidem sílu. Gabriel, poháněn lítostí a vděčností, organizoval sbírky na pomoc chudým a vedl modlitby. „Láska k Bohu nás zachránila a nyní nás povede,“ často říkal. Lidé přicházeli z okolních vesnic i vzdálenějších měst, aby slyšeli příběh o odvaze a víře, který změnil osudy dvou obyčejných lidí. Klášter, nyní obnovený do své původní krásy, se stal symbolem naděje. V jeho zahradách byla postavena malá kaple na počest těch, kdo riskovali život pro druhé. Gabriel a Isabella našli nový smysl ve svém poslání. Isabella, ač stále nesla stopy popálenin, pomáhala zraněným a nemocným, stala se milovanou opatrovnici. Gabriel, poháněn lítostí a vděčností, organizoval sbírky na pomoc chudým a vedl modlitby za sílu a odpuštění. Oba se stali mentory mladých řeholníků, kterým předávali svá ponaučení o odvaze a pokoře. Jednoho dne dorazila zpráva od biskupa z Florencie, který byl příběhem Gabriela a Isabelly hluboce pohnut. Jednoho dne byli pozváni biskupem z Florencie. Na veřejné ocenění Gabriel pokorně poznamenal: „Nebyla to odvaha, byl to dar Boží.“ Isabella se přidala: „A dar víry, který nás učí milovat i ve chvílích temnoty.“ Pozval je do katedrály, kde jejich čin veřejně ocenil a poděkoval jim za jejich přínos církvi i lidem. Z jejich příkladu se začaly pořádat kázání o síle víry, lásky a odpuštění. Příběh Gabriela a Isabelly se tak nestal jen legendou Pistoie, ale zanechal stopu i v širším okolí. Jak čas plynul, Gabriel a Isabella stárli, ale jejich duch nikdy neochabl. Oba se stali inspirací nejen pro věřící, ale i pro lidi mimo církve, kteří hledali útěchu v jejich příběhu. Klášter v Pistoii byl přejmenován na Klášter Světla jako připomínka odvahy, která vzešla z temnoty.

Gabriel se dožil pozeňnaného věku, své poslední roky strávil sepisováním svých pamětí, aby je mohl předat budoucím generacím. Jeho kniha, nazvaná Plameny pokory, se stala oblíbeným dílem v náboženských kruzích a symbolem odpuštění a zodpovědnosti. Zemřel pokojně obklopen svými bratry z řádu, kteří přislíbili šířit jeho odkaz. Isabella, i přes tělesné utrpení, pokračovala ve své službě až do konce svých dnů. Její obětavost byla často opěvována, a její příběh dal vzniknout tradici „Dne odvahy“, kdy se každý rok lidé scházeli v klášteře, aby oslavili sílu lásky a víry. Její poslední chvíle byly naplněny modlitbou a pokojem, s vědomím, že její činy měly hluboký dopad na svět kolem ní. Klášter Světla se stal nejen místem víry, ale také symbolem lidského ducha a spojení mezi lidmi. Příběh Gabriela a Isabelly zůstane navždy zapsán v srdcích těch, kdo hledají naději ve chvílích, kdy se zdá, že vše je ztraceno. A tak skončil jejich příběh, jako plamen, který nevyhasne, ale září dál, aby osvítil cestu jiným...

Příběh sedmý – Druhá strana lásky

Klára Zajoncová, Pavlína Plačková (PMP1)

Isabelle nikdo neřekl jinak než Bella. Byla velmi půvabná a měla mnoho snů a tužeb, kterých se jí ale od jejího manžela Lorenza nedostávalo. Ten byl naopak velmi chladný a pro Isabellu nudný. Isabella se ráda bavila, ale Lorenzo byl vždy radši v ústraní. Žili si dobře, měli ve Florencii vysoké postavení. Každou chvíli jim chodili pozvánky na bály. Bella je s radostí přijímala, ale Lorenzo tolik nadšený nebyl. Nenáviděl společnost.

Jednoho dne sluha přinesl dopis. „Drahý, Giovanni Ricci pořádá velkolepý ples! To je úchvatné! Pamatuješ, jak jsme se tehdy dobře bavili?“ volala Bella na svého manžela. Odpovědi se jí ale nedostávalo. „Drahý?“ volala znovu. „Hmm, jediný, kdo se bavil, jsi byla ty.“ odpověděl mrzutě Lorenzo. Zdráhal se pozvání přijmout, ale Bella byla neúprosná a stále ho přesvědčovala, aby na ples šli. Lorenzo už nechtěl nic slyšet, a tak tedy svolil. Bella se s nadšením chystala. Oblékla se do své nejlepší róby.

Giovanniho sídlo se pyšnilo velkými překrásnými fontánami a květinami, které se rozléhaly po celém panství. Isabella byla jako vždy velmi ohromená krásou Giovanniho dvora. To se však o Lorenzovi říct nedá. Už teď byl znechucený a znuděný. Jakmile vešli dovnitř, Bella se nestačila vynadávat na krásu, jež překypovala celým sálem. Lorenzo se usadil do kouta, aby měl klid, ale zároveň sledoval svou ženu, která protančila již půlku večera. Lorenzo nudou usínal, když v tu chvíli k Belle přitančil neznámý muž. Byl velmi pohledný a šarmantní. Velmi se jí zalíbil. „Krásný večer, půvabná dámo, smím prosit? Byl bych nadmíru potěšen, kdybych měl tu čest si s Vámi zatančit.“ „Jistě, s radostí!“ odpověděla Bella a nechala se vést po parketu. Ukázalo se, že onen záhadný muž je sám pan Giovanni. Byl svůdný a Belle se to velmi líbilo. Už dlouho se takhle necítila. Jen někde hluboko v hlavě jí stále zněl tichý, ale přesto velmi vtíravý hlásek, který ji našeptával, že to není dobrý nápad. Myslela na svého manžela Lorenza, ale zároveň se chtěla cítit volná.

Lorenzo zbystril, že se Isabella vytratila. I po tajemném muži nezbylo ani památky. Rozhodl se Bellu jít hledat. Mezitím si půvabná Bella a tajemný Giovanni užívali společné chvíle. Lorenzo se procházel po panství s účelem najít svou ženu. Najednou uslyšel hlas své ženy Isabelly vycházející z komnaty. Bez rozmýšlení vešel dovnitř a zarazil se. „Isabello? Co tady děláš?!” Spatřil i onoho neznámého muže, pana Giovanniho a vše si spojil dohromady. Zrudl vztekem. Bella utíkala oknem po římse. Doběhla až k mostu nad řekou, kde vedla cesta na druhou stranu města. Rozzuřený Lorenzo spěchal za ní. Lorenzo Bellu doběhl a začala hádka. „Proč jsi mi to udělala?! Proč Isabello?!” Ta k němu přistoupila blíž. „Už jsem nemohla! Můj život je tak nudný, tak jednoduchý, je jako bez jiskry, prázdný... Nenávidím ho! Jsi jen mrzutý a protivný a nic tě nebaví, nic nechceš dělat. Takhle já už nemohu! Raději zemřu, než abych se vrátila ke starému životu s tebou!“ odpověděla Bella. „Tak ať je

tedy po tvém, “odvětil do ruda rozčilený Lorenzo a odstrčil Isabellu od sebe. Zavravorala a přepadla přes zábradlí do divoké řeky pod mostem. Lorenzo jen sledoval, jak se Isabella pomalu vytrácí v hlubinách rozprouděné řeky a nezbývalo mu nic jiného, než rychle odejít.

Příběh osmý – Florentská romance

Nikola Pavelcová, Magdalena Plisková (PMP1)

V nedaleké Florencii žije krásná mladá Silvia, o kterou se ucházejí dva mladíci. Silvia je mladá, velmi chytré děvče, co ráda čte milostné romány. První z mladíků je Federic. T je považován za chytrého, rovněž je bohatý ale lakomý. Druhý mládenec je Luca, který má dobré vychování ale špatnou pověst ve Veroně a není tak bohatý. Oba jsou do ní zamilovaní.

Jednoho vlahého letního večera se Silvia potká s Federicem po olivovém háji. Silvia se diví hned jak Federic přijde, čekala totiž nějaký dárek. Nelení a hned se Federica ptá: „Nezapomněl si něco?“ Federic odpoví: „Nezapomněl, přišel jsem přece včas a řádně upraven. Silvia si pomyslí, že bude asi pěkně lakomý, a proto utíká a po cestě potká Luca, který ji pozve k sobě domů. Silvia odpoví: „Nejdeš na to trochu moc zhurta.“ Luca odpoví: „Nač se zdržovat“. A tak se na to vrhnou. Ráno se Julie nenápadně vytratí a po cestě domů potká Federica, který má k ní zrovna namířeno, nese puget růží a na srdci omluvu. Podiví se, odkud Silvia tak brzy jde. Julie řekne: „Byla jsem se projít a nabídne Federicovi šálek čaje.“ A jak tak popíjejí čaj, najednou se octnou pod peřinou. Federic spokojeně odchází a Silvia je v rozpacích, koho si vybere. Do města přijíždí nový mládenec a ještě zkomplikuje situaci.

S novým mladíkem se potká na louce u lesa, kde si čte. Poleká se, nezná ho, ale mladík se ujme iniciativy a představí se jako Matteo. Povídají si tam dlouho do noci a zjišťují, že mají hodně společného. Druhý den se setkají na stejném místě tak, jak se dohodli. Povídají si, až se k sobě začali přibližovat a Silvia se ptá: „Není na to brzy?“ Matteo se kulišácký usměje a řekne: „Není brzy.“ Ráno se probouzí vedle Mattea celá šťastná, že našla toho pravého. Zanedlouho se však objeví problém, Silvia je těhotná a neví, s kým potomka čeká.

Silvia přemýšlí, jak to říct svým nápadníkům, a proto si je pozve k večeru domů. Silvia povídá na rovinu: „Jsem zbouchnutá.“ Mládenci neví, co říct a ptají se, čím je to dítě. Silvia sama neví, kdo je otec, a tak se rozhodne, že pro ni něco musí napsat. Dala jim na to čas do úplňku. Blížil se úplněk a Silvia začala mít strach, koho si asi vybere. Nastal úplněk, každý z chlapců jí řekl krásnou básničku a nastal čas si mezi nimi vybrat. Silvia teda odpoví: „všechny jsou krásné, ale já si nemůžu mezi vámi vybrat.“

Nakonec si Julie vybírá všechny tři mládence. Mládenci se ze začátku moc netvářili, že by to mohlo fungovat, ale pro to malé dítě by udělali všechno, a tak se společně nastěhovali na venkov do malého domečku se zahrádkou.

Příběh devátý – Dobří kamarádi, kteří nakonec tak dobří nebudou

Eliška Mifaňuková, Markéta Poštulková (PMP1)

V malém italském městečku mezi vinicemi a háji, žil mladý tesař jménem Giovanni. Byl známý svým laskavým srdcem, ale především svou neschopností vybrat si správnou vhodnou ženu. S ženami to neuměl, a když se o něco pokusil, každá nakonec utekla.

Jednoho jarního dne přišel do města nový obchodník jménem Lorenzo. Vysoký, okouzlující muž s dovedností okouzlil každou ženu bez problémů. Jednoho večera se v místní hospůdce konala slavnost. Giovanni byl zklamaný ze svého neúspěchu. Seděl v rohu a opíjel se vínem. Lorenzo, který si ho všiml, se rozhodl, že ho zbaví smutku. Přišel k němu a začal si s ním povídat. Postupem času se dozvěděl o jeho neúspěchu u žen a řekl mu: „Giovanni, příteli, dnes večer ti pomůžu, ukážu ti, jak se to dělá.“ Lorenzo vzal do ruky kytici, co byla ve váze na stole mezi sklenicemi s vínem, a vydal se směrem k nejkrásnější dívce z města Isabelle. Isabell byla nejen krásná, ale i oblíbená v celém městě. Giovanni se jen díval z povzdálí a věděl, že s takovým přístupem nemá šanci. Jakmile Lorenzo došel k Isabelle, začala se smát a řekla: „Lorenzo, ty si ale vtipálek.“ Zvědavý Giovanni se k nim přiblížil a viděl, jak se oba baví. Bylo mu jasné, že u ni nemá šanci. Zklamaný Giovanni si vzal flašku se zbytkem vína a odcházel. Při cestě ven z podniku se naposledy ve dveřích otočil a viděl, jak se líbají. Naštval se a odešel. Byl tak rozčilený, že měl chuť ho zabít.

Postupem času je spolu občas potkával ve městě. Lorenzo dělal, že Giovanniho nezná, což jej ještě více rozčílilo. Po měsíci se konala další slavnost, Giovanni seděl jako vždy, sám v rohu. Za chvíli přišel i Lorenzo s Isabell. Schválně si sedli naproti Giovanniho a líbali se spolu, aby je Giovanni viděl, nešlo je přehlédnout. Nedlouho poté našťvaný Giovanni odešel, neměl náladu se na ně dál dívat.

Giovanni přišel domů a přemýšlel, proč mu to Lorenzo dělal. Zprvu si hrál na kamaráda a teď mu dělá naschvály. „Tohle už bylo přes čáru,“ vykřikl. Naštval se tak moc, že se šel zchladit ven. Napůl nevědomky zaířil k Lorenzovi a Isabell, kteří už spali v ložnici. Byla hluboká noc a venku šlo slyšet cvrčky a cikády.

Giovanni se vplížil do jejich domova, pak i do ložnice. Prvně nevěděl, co má dělat, pak ale zacpal Lorenzovi ústa a vytáhl ho z postele, v tom se probudil. Byl zděšený, co Giovanni provádí, ale už nestihl nic udělat. Giovanni uviděl v ložnici skříň a napadlo ho, že k ní Lorenza přiváže, a tak taky udělal. Poté si stoupl k Isabell, byla tak okouzlující a krásná, nemohl si pomoci. Odhrnul peřinu, pod kterou spala, pomalu ji svlékl, vůbec se toho nebál a začal. V tom se Isabell vzbudila. „Ty jsi d'ábel, takhle v noci...“ Isabell nepoznala, že to není Lorenzo, ale Giovanni. Nic je nezastavilo.

Lorenzovi to trhalo srdce, nemohl se na ně už dívat. „Tohle je lepší než kdykoliv jindy,“ vzdychla Isabell. „To protože nejsem Lorenzo“. Isabell se na chvíli zastavila a zděšená vylétla z

postele. Giovanni nevěděl, co má dělat a bál se, že Isabell bude chtít bránit Lorenza. A tak Giovanni vytáhl nůž a probodl Lorenza svázaného se skříní. Nedokázal se ovládat, Isabell se k němu přiblížila a začala na něj křičet. Pak ho ale políbila. Giovanni byl zaražený, ale pokračoval. Byla to dlouhá noc plná vášně. Mrtvého Lorenza spolu další den odvezli pryč z města a žili spolu.

Příběh desátý – Rodinný poklad

Tereza Klíčová, Olívia Mazurová (HT1)

Slunce pomalu zapadalo a obloha se barvila do oranžova. Seděl jsem na půdě našeho starého domu a prohlížel si zaprášené krabice. Nikdy by mě nenapadlo, že mezi těmi starými věcmi objevím něco, co změní celý můj život. Když jsem jednu z krabic otevřel, vypadl z ní starý zažloutlý pergamen. S napětím jsem ho rozložil a zjistil, že je to mapa. Na první pohled vypadala jako obyčejný cár papíru, ale když jsem si tu mapu podrobně prohlédl, tak jsem si všiml známých míst – našeho domu, lesa za vesnicí a kříže, který označoval nějaké tajné místo.

Srdce mi začalo bít rychleji. Byl to snad poklad? Okamžitě jsem vzal baterku, batoh a vyrazil směrem k lesu. Mapa mě vedla klikatou cestou mezi stromy, až jsem došel k místu, kde rostl starý křivý dub. Podle mapy měl být poklad ukrytý právě tam. Vzrušeně jsem popadl lopatu, kterou jsem si pro jistotu vzal s sebou, a začal kopat. Po chvíli kopání jsem ucítil, jak se lopata dotkla něčeho pevného. Byla to stará dřevěná truhla. S námahou jsem ji vytáhl ven a s třesoucíma se rukama ji otevřel.

Uvnitř nebyly zlaté mince ani drahokamy, jak jsem si představoval. Na dně truhly ležel kožený deník a několik starých drobných portrétů. Když jsem deník otevřel, zjistil jsem, že patří mému pradědečkovi. Popisoval v něm svůj život, svoji lásku, válku a nakonec i návrat domů. Když jsem si ho přečetl, nemohl jsem uvěřit svým očím, nejvíce mě zaujal příběh, jak poznal moji prababičku.

Všechno se to odehrálo během italské války. V roce 1505 bylo pradědečkovi Richardovi přesně 20 let. Jednoho dne, když seděl na lavičce s kamarády, uslyšeli zvony, a bylo jasné, že se blíží cizí vojsko. Všichni zažívali pocity velkého strachu. Rychle běželi, jak nejrychleji to šlo, do úkrytu. Když byli vojáci pryč, chtěl pradědeček vyjít ven po schodech, ale nějaká slečna na tam upadla, tak se rozhodl, že jí pomůže vstát. Přitom zjistil, že má celý obličej od slz. Když se jejich pohledy střetly, hned věděli, že tam je jiskra, ale slečna to neřešila, protože jí právě zahynul blízký předek. Richard se pohotově zeptal, co se stalo a když to zjistil, byl v šoku, sice slečnu neznal, ale tohle ho zabořilo.

Pradědeček neváhal a zeptal se na jméno té krásné slečny. Jmenovala se Dominika a bylo jí 19 let. Přes to všechno se rozhodl jí zeptat, jestli se nechce někdy projít ven a popovídat si. Prababička se na něho podívala se slzami v očích, ale i přes jeho neomalenost se usmála a těšila se.

Pár dní na to se pradědeček chystal na první schůzku s půvabnou Dominikou. Šli se projít k jezírku a u toho sledovali západ slunce, prababička v ten moment zjistila, že se jí pradědeček líbí a pradědeček taky zjistil, že se mu prababička líbí. Koukali se spolu na krásné nebe a věděli, že tohle je to, co potřebovali nejvíce, potřebovali být spolu a pozorovat společně hvězdy.

Dny utekly jako voda a psal se již rok 1506, prababička a pradědeček se stále setkávali, a trávili spolu stále více času. Po roce se pradědeček rozhodl říct prababičce, co k ní cítí. Srdce mu bušilo, ale věděl, že dělá správnou věc. Když to řekl, prababičce se nechtělo věřit, podívala se mu přímo do očí a řekla, že ho také miluje. Doufali v to, že tenhle vztah vydrží, i když byla válka, proč taky ne, moc se milovali.

To už se psal rok 1509, konec války, všichni to moc oslavovali a pradědeček byl rád, že peklo společně přežili. Proto se rozhodl prababičku požádat o ruku a ta řekla ano!! Byl to ten nejlepší den jeho života, jak bylo psáno v deníku. Když jsem si dočetl tento záznam, schoval jsem ho zpátky a vystavil jsem si ho v pokoji.

Příběh jedenáctý – Únos, který jí změnil život

Dagmar Štulová, Adéla Kotasová (PMP1)

Eleanora je unesena ze svého rodného Říma do Florencie, tam je unesena záhadným mužem a je nucena s ním trávit čas. Když má dojít na svatbu, tak jí před neštěstím zachrání dva muži, je donucena kvůli dohodě si jednoho z nich vzít.

Eleanora vyrůstala v Římě společně se svými rodiči a dříve i prarodiči, ty však skolila nemoc. Nikdy nepatřili mezi chudou rodinu, to vše se však změnilo po smrti prarodičů. Už od mala má Eleanora opravdu jednoduchý život, nikdy neměla moc kamarádů, vždy si radši hrála sama nebo se svou dobrou kamarádkou Elisou, ta však žije na opačném konci města, a tak se nevidají moc často.

Byl to večer, kdy si zrovna Eleanora vyšla ven se svou kamarádkou, večer, který jí změnil život. Bloudili po večerním Římě, nebylo zde moc rušno, na ulice svítily jen světla pouličních lamp. Poté, co se se svou kamarádkou rozloučila, se vydala směrem ke svému domu. V jedné z ulic ji však někdo popadl a omráčil.

Probudila se ve tmavé místnosti, ihned poznala, že tohle není její pokoj, proto se vydala ke dveřím. Pocítila bolest hlavy, do které jí někdo udeřil, to ji ale nezastavilo v záměru zjistit, kde se právě nachází. Byla překvapená, když popadla kliku a dveře byly otevřené. Rozhodla se to tu prozkoumat, jenže v tom se jí v cestě objevil neznámý muž. Vydala se tedy opačným směrem a přidala trochu do kroku. Jenže to tu neznala, a tak se dostala na konec chodby, když se ohlídl, tak za ní stál již zmíněný muž. „Co jste zač a co tady dělám?“ zeptala se vystrašená Eleanora, „Jsem Lorenzo Bianchi,“ představil se muž a popošel ještě o krok blíže k Eleanoře, která neměla kam couvat, a tak narazila zády do zdi. Stále však nedostala odpověď na svou otázku o tom, co tady dělá.

Po týdnu stráveném v domě, kde to Eleanora vůbec neznala, zjistila, že je zde díky dávným neshodám jejího otce a Lorenza. Kdysi byli dobrými kamarády, jenže její otec Lorenza podrazil, a tak se rozhodl mu to po několika letech vrátit. Z toho důvodu unesl jeho jediné dítě. Dozvěděla se také, že se nachází ve Florencii, to pro ní znamená, že je několik set kilometrů daleko od svého rodného Říma.

Celé dny byla Eleanora zavřená v domě nucena dělat všechny domácí práce. Pokusila už se několikrát utéct, pokaždé ji však její věznitel nachytl a donutil vrátit se zpět. Musí se naučit žít podle jeho pravidel, odjakživa ale není člověk, co by dbal na nějaký řád. Začala však poznávat Lorenza a zjistila, že se jedná o člověka, který by jí nijak neublížil, i přesto, že z něj občas jde strach. Lorenzo moc dobře věděl, že po ní její rodiče pátrají, prohledali snad už všechny kouty Říma, jenže

netuší, že v Římě už dávno není. Donutil Eleanoru napsat dopis rodičům, ve kterém stálo, že se rozhodla odejít z domu a odjela daleko od Říma.

Po nějaké době vyjde najevo, že únos nestačil a je plánována svatba. Lorenzo ji chtěl postavit před hotovou věc. Snažila se mu to jakkoliv rozmluvit, marně.

Přišel den před svatbou, Eleanora je od doby, kdy se dozvěděla o plánovaném sňatku zavřená ve svém pokoji, ze kterého odmítá vylézat. Probudila se do slunečného dne, ze spodních pater se ozýval rachot a hlasy, které v tomto domě ještě neslyšela. Když sešla dolů, uviděla ležet Lorenza na zemi s nožem v břiše. Podívala se okolo, byl tam neskutečný nepořádek, vázy rozbité na zemi a obrazy ze zdi strhané. V místnosti byli ještě dva muži, jen o pár let starší, než byla ona sama. „Co jste to udělali? Co jste zač?“ zeptala se se strachem Eleanora. „Přišli jsme tě zachránit,“ ozval se jeden z mužů.

Eleanor je odvezena na druhou stranu Florencie, do domu bratrů Ricci. Během cesty se dozvěděla, co jsou zač. Alessandro a Luca Ricci zjistili informace o jejím únosu od jejího otce, jsou totiž synové jeho přítele. Od doby, co jejím rodičům přišel dopis, tušili, že Eleanor neodjela sama, něco se jim na tom nezdálo, a tak pátrali dále. Nakonec našli stopu ve Florencii, a proto poprosili bratry Ricci o pomoc. Museli však uzavřít dohodu - jakmile najdou Eleanor, bude si muset jednoho z bratrů vzít za muže.

Eleanor strávila s bratry nějaký čas, začala se s nimi dost sblížovat, s oběma si opravdu rozuměla. Vyšla však najevo dohoda a je nucena vybrat si jednoho z bratrů. Nesouhlasí s tím, ale musí to udělat, jinak by její rodina měla velké problémy. Proto se nakonec rozhodne pro staršího bratra, Alessandra.

Konala se tedy svatba, vzala si Alessandra a stala se z ní Eleanor Ricci. Stále jí však trápila za to, co se stalo, přece jen s Lorenzem žila několik měsíců v jednom domě. Přirostl jí celkem k srdci a možná k němu skrývala nějaké city, i přes to, že jí unesl a nutil k sňatku. Nyní však žije úplně jiný život, než si kdy představovala, a to jen díky únosu. Únosu, který jí změnil život.

Příběh dvanáctý – Taliana, dívka v nesnázích

Sára Šlichtová, Valentýna Restelová (PMP1)

Taliana a Stenlino žijí na venkově a mají vlastní farmu. Stenlino je přísný a hrubý muž a občas se stane, že Talianu mlátí. Nechává na ni všechnu práci na farmě a Taliana je unavená a strhaná. Silně touží po muži, který jí bude opečovávat, milovat a dá jí tři krásné, zdravé děti, které jí Stenlino dát nechce.

Jednoho dne vyšle Stenlino Talianu na trh se pštosími vejci od jejího milého mazla, pštrosa Betonády. Je ráda, že si může od Stenlina na chvílku oddechnout, a tak se vydává na cestu lesem. V lese na ní číhají lapkové, kteří prahnou po pštosích vejcích. Je totiž známo, že Betonáda snáší ta nejlepší vejce široko daleko. Taliana jde po lesní cestě a najednou se na ní vrhne dvacet statných lapků. Ti se snaží Talianu oškubat a jediné co jí zbylo je rozcupovaná sukně. Vzali ji dokonce i halenu, kterou měla po své prabábě Petulíně. Taliana se zvedla ze země, rozdýchala situaci a začala volat o pomoc. „Pomoc, pomoc!“ křičela Taliana.

V tom zaslechla dusot statného oře. Viděla v něm naději. Byl to muž na koni. Měl jemně rozepnutou košilku tak, že viděla ochlupení na jeho hrudi. Podlomila se jí z toho kolena a rozbušilo srdce. Pak se podívala na jeho odvážný obličej a nemohla si nevšimnout jeho nosu, který vypadal kobzol, který měla včera k obědu. Něčím jí připomínal jejího manžela Stenlina, ale tento muž byl mnohem šarmantnější. Muž slezl z koně, natáhl k ní ruku a při tom řekl: „Mé jméno je Gromíno, jste v pořádku slečno?“ Muž měl hlas jako železný řetěz a byl tak mužný a svůdný, až z toho měla Taliana husí kůži. Taliana mu odpověděla: „Napadli mě lapkové a zbyla mi oškubaná sukně jen. Byli krutí.“ Mezi Talianou a Gromínem proběhlo nevídané zajiskření, a tak o tom Gromíno ani nepřemýšlel a svůdně Talianu přitiskl k sobě a užili si spolu dospěláckých hrátek. Byly to ty nejlepší chvíle Talianiného života. Vůbec se jí nechtělo od Gromína odcházet, ale musela, protože by jí za pozdní příchod Stenlino dobil jak psa. „Musím jít,“ řekla Taliana. „Shledáme se ještě někdy?“ optal se Gromíno. „Mám doma manžela Stenlina, který na mě už pravděpodobně čeká s karabáčem v dlani a taky musím dát nažrat mé pštrosici Betonádě, ale moc ráda bych se s tebou zase někdy viděla.“ Na to jí Gromíno odvětil: „Zítřka se tady setkáme v pravé poledne. Budu tě čekat u našeho javoru.“ Taliana byla štěstím bez sebe. Už se nemohla dočkat zítřka. Rozloučili se masitým polibkem a pak už si každý šel svou cestou.

Doma čekal Talianu pořádný sekec. Stenlino zuřil, a to ani nepřišla příliš pozdě. Dostala karabáčem jak na Velikonoce, ale stejně myslela jen na Gromína. Až zase zítra uslyší jeho mužný hlas a ucítí jeho doteky na svém těle. Šla spát se soumrakem do své malé plesnivé komůrky a nechala si zdát o dalších milostných hrátkách se svým milencem. Ráno vstala brzy a oblékla se do svých jediných šatů. Nosila je jen na Boží hod, ale tohle pro ni byla ještě lepší příležitost. Obstarala

zvířectvo, zametla si v komůrce a vydala se na domluvené místo. Stenlinovi řekla, že jde na trh, nakoupit novou kravku. Ten neměl nejmenší pochyby a Talianu propustil. Taliana doufala, že vidí tuto hnusnou zanedbanou chatrč naposledy, a tak se ještě pořádně rozloučila se zdejším dobytkem. Se slzami v očích se vydala do lesa.

A tam už jí bušilo srdce jako o závod, protože každou chvíli očekávala, že spatří svého milého. Došla na domluvené místo, ale nikdo tam nebyl. „Asi se jen zpozdil.“ pomyslela si Taliana a dále čekala. Vtom ucítila bolestivý pocit v břiše, jako by jí probodla dýka. A taky že ano. Otočila se přes rameno a tam stál Gromíno se zlomyslným úšklebem na tváři. Anebo? Byl to doopravdy Gromíno? Vypadal jinak. Muž povídal něco jako: „To sis vážně myslela, že ti tohle projde?“ V posledních chvílkách svého života si uvědomila, že tento muž, i muž který ji včera zachránil a pak si s ním užila romantické chvílky, nebyl žádný Gromíno. Celé to byl podfuk od jejího manžela Stenlina. Vydával se za jiného muže, aby ji mohl špehovat a pak ji doma dát co proto. Tohle by ji nenapadlo ani v těch nejhorších snech. Jediné, co teď cítila, byla ukrutánská, sžírající bolest. Pak už nic...Dopadla na zem a už se nikdy nezvedla. Mlhavě viděla Stenlina, jak se na ni naposledy podívá se znechuceným výrazem, rozhlídne se kolem a pak tiše odběhne pryč.

Příběh třináctý – Stará láska

Tereza Zálubská (PMP1)

Mladá žena přijede na léto do vinařství pomoci starému známému, bývalému příteli. Brzy však zjistí, že její láska k němu není tak nevinná – je totiž zasnoubený. Když se rozhodne ho svést, ocitne se ve víru vášně, lži a nečekaných krádeží, které změní jejich životy navždy.

S lunce pomalu zapadalo nad vinicemi v Toskánsku a barvilo krajinu do zlatavé barvy. Elena sesedla z koně a rozhlédla se kolem. Byla zpět na místě, kde jako dítě trávila léto. Teď sem přijela pomoci ve vinařství svého starého přítele Marca. Marco se na ni usmál, když ji přivítal. Byl starší než dřív, ale jeho oči měly pořád stejnou jiskru. Elena si ale brzy všimla prstenu na jeho ruce – byl zasnoubený s krásnou Beatrice.

Elena a Marco spolu trávili hodně času. Pracovali ve vinařství, smáli se a vzpomínali na staré časy. Ačkoliv se snažili chovat normálně, oba cítili, že mezi nimi stále něco je.

Jednoho večera Beatrice odjela do Milána a Marco pozval Elenu na sklenku vína. Seděli na terase a povídali si. „Proč si ji chceš vzít?“ zeptala se Elena tiše. Marco chvíli mlčel, pak jí odhrnul pramen vlasů z tváře a zašeptal: „Možná proto, že jsem si myslel, že nemám jinou možnost.“ A pak ji políbil. Elena věděla, že je to špatné. Měla odejít, ale místo toho zůstala.

Ráno se probudila v jeho posteli. Marco ještě spal, ale ona cítila neklid. Tiše vstala a vyšla na chodbu. Dveře jedné místnosti byly pootevřené. Uvnitř byl trezor a v něm spousta peněz. Nechápala, proč Marco něco takového skrývá. Pak se za ní ozval chladný hlas: „Hledáš něco?“ Ve dveřích stála Beatrice. Musela se vrátit dřív. „Takže ty nejen že spíš s mým snoubencem, ale ještě ho chceš okrást?“ křičela Beatrice. „To není pravda!“ vyhrkla Elena, ale Beatrice se jen usmála. „Tohle vinařství patří mně. A ty jsi teď zlodějka,“ pronesla již klidně.

Marco se probudil pozdě. Když vyběhl ven, Elena už odejížděla. Její srdce bolelo, ruce se jí třásly. Ohlédla se naposledy na vinice, které kdysi milovala. Možná se sem jednou vrátí. Ale ne dnes. Dnes odjížděla s prázdným srdcem a se snem, který se rozpadl.

Příběh čtrnáctý – Osud Alberta

Jan Křikava, Lukáš Kuchynka (HT1)

Albert byl mladý muž, který žil v malém městě na jihu Itálie, kde slunce téměř nikdy nezapadalo a vzduch byl vždy naplněný vůní levandule a borovic. Jeho rodiče byli prostí lidé, rolníci, kteří se těžce dřeli, aby udrželi svou farmu. Albert vyrůstal v péči své matky, která mu vštěpovala lásku k přírodě a vytrvalosti, zatímco jeho otec, muž tichý a tvrdý, mu ukazoval, jak se chopit nástroje a práce, která byla nezbytná k obživě.

Jak Albert rostl, jeho krása, přirozený šarm a vtip nezůstaly bez povšimnutí. Mladí lidé z okolí se na něj dívali s obdivem a on sám byl vděčný za svou přitažlivost, která mu umožňovala získat srdce mnoha dívek. Avšak Albert nikdy neprožíval skutečnou lásku. Vždy to byla jen hra, zábava, kterou si sám sobě vytvořil, neboť nikdy necítil hlubokou potřebu oddat se někomu celým svým srdcem.

Jako chlapec snil o velkých dobrodružstvích a o tom, že opustí rodnou vesnici, aby viděl širší svět. A tak, když mu bylo osmnáct, rozhodl se, že zanechá práce na poli, a vydal se do blízkého města, kde si našel místo v hostinci jako číšník. Tam poznal mnoho různých lidí, často cizince, kteří přijížděli z dalekých koutů světa. Díky své pohostinnosti a vtipu si získával přátele a bohaté dárcy, kteří mu občas poskytli cenné rady nebo peníze.

Jednoho dne, když slunce začalo zapadat za horizont a město se ponořilo do zlatého světla, přišla do hostince dívka, která změnila Albertův život. Byla to krásná mladá žena jménem Isabella. Měla oči, které byly jako hluboké jezero, a její úsměv byl tak svůdný, že Albert nevěděl, zda se na ni dívat nebo mluvit. Isabella byla vznešené krve, pocházela z rodiny, která měla velkou půdu a postavení v oblasti. Její otec byl bohatý obchodník, a ona byla na cestě za sňatkem, který by zajistil její rodině další vliv a konexe.

Albert však neviděl jen krásu a ušlechtilost Isabelly. Cítil, že je to žena, která skrývá něco hlubšího, něco tajemného, co jej přitahovalo. Když si poprvé promluvili, zjistil, že Isabella touží po něčem víc než „jen“ po bohatství a společenském postavení. Hledala v životě lásku, která by byla skutečná, a ve chvíli, kdy se jejich pohledy střetly, Albert věděl, že je to něco, co o ještě nezažil a po čem touží.

Začali se vídat každý den a Albert se do Isabelly zamiloval. Byla to pro něj nová zkušenost, plná vášní, emocí a neznámé hluboké touhy. Avšak Isabellin otec měl jiné plány. Rozhodl, že jeho dcera se musí provdat za bohatého obchodníka z vlivné rodiny. Isabella byla v pasti, milovala Alberta, ale byla vázána rodinnými povinnostmi.

Jednoho chladného večera, když Albert čekal na Isabellu v zahradě, aby jí řekl, jak moc ji miluje, přišel k němu muž z Isabelliny rodiny. S chladným výrazem v očích mu řekl, že Isabella musí odejít a nikdy se s ním nesmí vidět. Albert nevěřil vlastními očima. Všechno, co si přál, se zhroutilo v jediném okamžiku.

Poslední noc, kdy se Isabella s Albertem tajně setkala, mu vyprávěla o svém rozhodnutí. „Nikdy na tebe nezapomenu,“ řekla, „ale naše cesty musí být rozděleny. Já jsem jen nástroj pro naplnění rodinných ambicí.“

Isabella odešla a Albert zůstal s prázdným srdcem, plným vzteku a smutku. Bez ní jeho svět ztratil barvy, a nic už nebylo stejné. Dny se stávaly těžšími, a ačkoli se snažil pokračovat ve svém životě, uvnitř něj zůstal jen stín lásky, která nikdy nebyla úplná.

Nakonec se Albert vrátil na farmu svých rodičů. Ale nebyl už tím, kým býval. Byl zlomený, ztracený a jedině, co mu zůstalo, byla vzpomínka na lásku, který zůstala nenaplněna. Jeho život skončil v tichu, osamění a bez naplnění.

Příběh patnáctý – Nová přísada

Sabina Raš'áková, Ema Petruláková (SČ1)

Eleanor se již roky trápí v pro ni nešťastném manželství, kdy veškerou lásku k jejímu muži zničil alkohol, který Clarence konzumuje v množství větším než velkém. Domů chodí neustále opilý, je na ni hrubý, a i když má El navařeno, uklizeno a domácnost jako ze škatulky, tak jí nadává, že je neschopná a že jako manželka naprosto selhala.

Jednoho sychravého večera přijde Clarence domů nezvykle pozdě a najde svou ženu spát v ložnici. Jelikož je to chlap, který má své potřeby, začne se po ní sápat. „Clarenci, prosím nech toho“, špitne Eleanor s očima plnými strachu. „Jsem unavená není mi dobře...“. „Mlč jsi moje žena a budeš dělat, co chci“ zavrčí Clarence a ignoruje její prosby.

Ráno se mladičká žena vzbudí celá bolavá, a když se spatří v zrcadle, propukne v zoufalý pláč. Její tělo je celé pokryté modřinami, které dokazují tvrdé zacházení jejího muže. Kdysi mívala takové modřiny díky vášnivým polibkům, ale to bylo jejich manželství ještě šťastné a láskyplné.

S bolestnou grimasou se El obleče a vydá se do nedalekého obchodu, kam chodí každý den nakupovat, aby opět uvařila. „Dobré ráno, Eleanor“, usměje se prodavačka. „Dobré...“ odpoví tiše El a sklopí oči. Prodavačka se na ni zadívá, v jejích očích se objeví hrůza a lítost.

To ráno odchází Eleanor nejen s nákupem, ale i s dárkem od starší prodavačky, díky kterému by se měl její život obrátit k lepšímu.

Jed na křesy se stává novou přísadou při přípravě hlavního chodu, a když si na něm Clarence večer v opilosti pochutná, umírá v nesnesitelných bolestech.

Po jeho smrti se El ocitá na ulici, ale díky jejímu půvabu se stane velmi chtěnou kurtizánou a po čase získá zpátky vše, o co po jeho smrti přišla.

Příběh šestnáctý – Láska zrádná a smrt

Zuzana Menšíková, Valerie Urbanová (SČ1)

Vivian se probouzí a první věc, co vidí, je její manžel. Angello. „Kdysi býval svůj. A teď? Nepoznávám, s kým to spím.“ Sice ví, že za to on nemůže – ne každý vidí své rodiče popraveny před všemi lidmi – a i když mu chce být oporou, nedokáže to.

„Vstávej Vivi. Nezapomeň, že jdeš dnes na trh,“ povídá Angello. Vivien rychle vstala z postele, protože ví, že jí tam někdo čeká – ten kdo jí nahrazuje to, co dávno ztratila, Antonio – a daruje úsměv svému manželovi.

Žene se ke svému šatníku, kde má připravený ten pravý oděv, který by okouznil i mrtvého, jen pro svého milence a doufá, že dnes se konečně změní to, co jí trápí od té nehody, která se stala Angellovi.

Vydává se na cestu se svým povozem, do zdejšího centra dění a celou cestu myslí jen na svého milence. „*Ah, snad ho tam najdu co nejdřív... velmi se těším!*“ Jak se blíží ke svému cíli a začíná se připravovat, tak si povšimne počasí. Slunce prorážející mračnem dopadající na stromy v barvách podzimu, a dýně rostoucí ze země, která je pokrytá listy, a ještě k tomu všemu jemná přátelská mlha.

Poté co si připravila stánek, začala hledat milence, v každém koutě tržnice, ale nenašla ho. Sedla si zpět ke stánku, oči plné očekávání, avšak marně zírající do tváří kolemjdoucích. Čas plynul líně, jak jen umí na podzimních trzích. Už ztrácela naději, když ucítila ten známý parfém – směs rozmarýnu a kadidla, který se s ní táhl od prvního polibku. Zvedla hlavu. Antonio stál před ní, jako by vyrostl z ranní mlhy.

„Vivian...“ šeptl, a i ten šepot měl sílu rozbít její smutek na tisíc střípků.

Vstala bez jediného slova, jejich oči si řekly vše. Věděli, že se nemohou dlouho zdržet. Vydali se k jeho domu na kraji města – stará kamenná stavba, kde okenice vždy klapaly ve větru a kde jejich láska rozkvétala ve stínu všech hříchů.

Tam, pod těžkou příkrývkou a mezi polštáři vonícími levandulí, našli klid. A na pár hodin zapomněli na bolest i na svět.

Ale osud, jako vždy v těchto příbězích, žárlivě sledoval jejich štěstí. Jak Vivian opouštěla dům s rozcuchanými vlasy a tváří, kterou neuměla skrýt touhu, narazila na pohled, který jí zastavil srdce.

Angello.

Stál tam. Nehybný, jako socha ze snu, ale s očima, které hoří. Vedle něj stál Antonio, který si ani nestačil zapnout košili. Ticho. Ticho tak těžké, že by se dalo krájet nožem.

„Vivien, co tady děláš? A kdo jsi ty?“

Jediné, na co se zmožila, bylo stát, a i to jí dělalo problém. Přemýšlela, co teď „*At' mě d'as vezme! Co mám říct?!*“ V tu chvíli začalo Angellovi docházet, o co se jedná – není to poprvé co se mu to stalo, takže ví, co se děje – a pak to přišlo. Výbuch. Nadávky. Rány.

Vivian a Antonio začali utíkat, tam kde by je v životě Angello nenašel. Poté, co už mu skoro utekli a jediné co slyšeli bylo: „Jak jen si mohla Vivi. Jak jen si mohla...“ a i přesto, že k němu nic necítila, tak poznala, co to znamená empatie.

Po uplynutém času, kdy věděli, že je čistý vzduch, šli zpět do jejich domu na kraji města. Antonio poznal, že je Vivian rozrušená z té situace – kdo by taky nebyl – a tak jí nabídl přikrývku, teplý čaj a náruč, která hrála stejně jako slunce. Poté, co se ona uklidnila a vrátila se jí barva do tváří, tak se zeptal: „Co teď?“

Vivian neodpověděla hned. Zírala do plamenů v krbu, jako by v nich hledala odpověď. V myšlenkách slyšela znovu ten hlas – „Jak jen si mohla, Vivi...“ – a i když ho nikdy nemilovala tak, jak by měl být muž milován, něco v tom tónu ji bodlo.

Ale potom si vzpomněla na všechno to, co se změnilo. Na noci, kdy Angello blouznil, na chvíle, kdy byl hrubý, odtažitý, cizí. A na to, jak se sama vytrácela. A v tu chvíli zvedla hlavu.

„Když chceš vyhnat vlka z lesa, nejde si s ním promluvit. Musí spadnout. Víš to?“ Antonio přikývl, naznačujíc, že rozumí. „Přijedeš zítra za ním, s tím, že si chceš promluvit. Já budu schovaný a jakmile si sednete, bodnu ho do zad, a tím skončí tato kapitola“

Tentýž večer se rozhodli vyrazit a ujednat si svoje, tak jak jim to náleží. Jakmile vyjeli z města, atmosféra se změnila. Z jemné mlhy se stalo prokletí, které zrazovalo z cesty, stromy temnější než kdykoliv jindy a měsíc.

Když viděla ten kamenný dům, napadlo ji, že snad nikdy nevypadal tak cize. Stál tam, jako hrobka minulosti s okenicemi, které v nočním větru sténaly, jako by samy chtěly varovat před tím, co přijde. Vivian svírala ruce tak silně, až si nehty zarývala do masa. Antonio položil ruku na její koleno, ale tentokrát ji neuklidnil. Nešlo o objetí, šlo o připomínku – že už není cesty zpět.

Kousek od domu vystoupili. Antonio ji pevně objal, tiše jakoby s poslední něhou před bouří. „Vivian, neboj. Kryju ti záda. Nenechám ho, aby se ti něco stalo.“

Dům stál tiše. Až podezřele. Žádné světlo, žádný stín v okně. Vivian se zhluboka nadechla a šla první. Opatrně otevřela dveře – a zamrazilo ji. A tam – uprostřed místnosti, pod stropním trámem, visel Angello. Byl bos. V čisté košili. Jako by chtěl, aby ho našli tak, jak si ho budou naposled pamatovat. Pod ním židle. Dopis. Vlastní rukou, písmo roztřesené, ale čitelné:

„Vivian, mé poslední přání je, abys mohla být šťastná. Vím vše. A nemohu dál. Nepatříme k sobě – nikdy jsme nepatřili. A přesto... tě nikdy nepřestanu mít rád. Odcházím, abych vám uvolnil cestu. At' je váš život beze mě lepší. Angello.“

Vivian dopis vrátila na své místo s pocitem smutku. I přesto, že nic necítí, tak jí nikdy nenapadlo, že to způsobí smrt.

O měsíc později byl krásný zimní den, takový, jaký by si krásný zamilovaný pár přál. Cesty pokrýval sníh a dopadalo světlo, připomínající bílé zlato. Celé se to zdálo jako sen, a možná i byl.

Vivian měla na sobě šaty tak jemné, že kdyby foukl vítr, rozplynuly by se ve vzduchu. Vlasy jí splývaly na ramena a oči se jí třpytily jako kapky rosy. Ale ten třpyt nebyl čistě radostný. Byla v něm i ozvěna minulosti. A v každém jejím kroku jako by stín šel s ní – stín někoho, kdo tu měl stát vedle ní jako svědek, a teď byl pod zemí.

Antonio, vysoký a hrdý, si ji vedl k oltáři. V jeho pohledu byla víra v nový začátek, v očištění. Ale i on dobře věděl, že si neberou jen jeden druhého, ale také vzpomínky, vinu, a ticho, které zůstalo po Angellovi.

Obřad byl prostý. Jen pár svědků, jen pár slov. Kněz pronesl požehnání, mluvil o lásce, která přetrvá. O odpuštění, které očišťuje. O smrti, která vše uzavírá.

Když si řekli „ano“, vítr se zvedl. A mezi vířícími okvětními lístky jako by na chvíli zahlédli tvář – bledou, smířenou. Nikdo nepromluvil. Políbili se. A lidé kolem zatleskali. Ale tleskání znělo vzdáleně. Jako ozvěna v kostele bez oken.

Za zdmi kostela, v hlubokém stínu, stála ona. Milenka Angella. V očích jí zářil klid, ale ve tváři se skrývala touha, která jí už dávno ukradla lidskost. V ruce držela malý, těžký předmět – a to byl její poslední plán. Stála tam v tichu, ale její mysl pracovala. Věděla, že tyto svatební šaty nejsou pro Vivian, ale pro její vlastní konec.

Včera večer si vymyslela plán, který měl skončit stejně jako Angellův život. Ne, že by jí to přinášelo potěšení – ale když už ji osud takto potrestal, musela se s ním vyrovnat. Chtěla, aby oba zažili to, co ona – nespravedlnost, ztrátu a zklamání.

Příběh sedmnáctý – Osud Alberta

Jan Křikava, Lukáš Kuchynka (HT1)

Albert byl mladý muž, který žil v malém městě na jihu Itálie, kde slunce téměř nikdy nezapadalo a vzduch byl vždy naplněný vůní levandule a borovic. Jeho rodiče byli prostí lidé, rolníci, kteří se těžce dřeli, aby udrželi svou farmu. Albert vyrůstal v péči své matky, která mu vštěpovala lásku k přírodě a vytrvalosti, zatímco jeho otec, muž tichý a tvrdý, mu ukazoval, jak se chopit nástroje a práce, která byla nezbytná k obživě.

Jak Albert rostl, jeho krása, přirozený šarm a vtip nezůstaly bez povšimnutí. Mladí lidé z okolí se na něj dívali s obdivem a on sám byl vděčný za svou přitažlivost, která mu umožňovala získat srdce mnoha dívek. Avšak Albert nikdy neprožíval skutečnou lásku. Vždy to byla jen hra, zábava, kterou si sám sobě vytvořil, neboť nikdy necítil hlubokou potřebu oddat se někomu celým svým srdcem.

Jako chlapec snil o velkých dobrodružstvích a o tom, že opustí rodnou vesnici, aby viděl širší svět. A tak, když mu bylo osmnáct, rozhodl se, že zanechá práce na poli, a vydal se do blízkého města, kde si našel místo v hostinci jako číšník. Tam poznal mnoho různých lidí, často cizince, kteří přijížděli z dalekých koutů světa. Díky své pohostinnosti a vtipu si získával přátele a bohaté dárcy, kteří mu občas poskytli cenné rady nebo peníze.

Jednoho dne, když slunce začalo zapadat za horizont a město se ponořilo do zlatého světla, přišla do hostince dívka, která změnila Albertův život. Byla to krásná mladá žena jménem Isabella. Měla oči, které byly jako hluboké jezero, a její úsměv byl tak svůdný, že Albert nevěděl, zda se na ni dívat nebo mluvit. Isabella byla vznešené krve, pocházela z rodiny, která měla velkou půdu a postavení v oblasti. Její otec byl bohatý obchodník, a ona byla na cestě za sňatkem, který by zajistil její rodině další vliv a konexe.

Albert však neviděl jen krásu a ušlechtilost Isabelly. Cítil, že je to žena, která skrývá něco hlubšího, něco tajemného, co jej přitahovalo. Když si poprvé promluvili, zjistil, že Isabella touží po něčem víc než „jen“ po bohatství a společenském postavení. Hledala v životě lásku, která by byla skutečná, a ve chvíli, kdy se jejich pohledy střetly, Albert věděl, že je to něco, co o ještě nezažil a po čem touží.

Začali se vídat každý den a Albert se do Isabelly zamiloval. Byla to pro něj nová zkušenost, plná vášně, emocí a neznámé hluboké touhy. Avšak Isabellin otec měl jiné plány. Rozhodl, že jeho dcera se musí provdat za bohatého obchodníka z vlivné rodiny. Isabella byla v pasti, milovala Alberta, ale byla vázána rodinnými povinnostmi.

Jednoho chladného večera, když Albert čekal na Isabellu v zahradě, aby jí řekl, jak moc ji miluje, přišel k němu muž z Isabelliny rodiny. S chladným výrazem v očích mu řekl, že Isabella musí odejít a nikdy se s ním nesmí vidět. Albert nevěřil vlastními očima. Všechno, co si přál, se zhroutilo v jediném okamžiku.

Poslední noc, kdy se Isabella s Albertem tajně setkala, mu vyprávěla o svém rozhodnutí. „Nikdy na tebe nezapomenu,“ řekla, „ale naše cesty musí být rozděleny. Já jsem jen nástroj pro naplnění rodinných ambicí.“

Isabella odešla a Albert zůstal s prázdným srdcem, plným vzteku a smutku. Bez ní jeho svět ztratil barvy, a nic už nebylo stejné. Dny se stávaly těžšími, a ačkoli se snažil pokračovat ve svém životě, uvnitř něj zůstal jen stín lásky, která nikdy nebyla úplná.

Nakonec se Albert vrátil na farmu svých rodičů. Ale nebyl už tím, kým býval. Byl zlomený, ztracený a jedině, co mu zůstalo, byla vzpomínka na lásku, který zůstala nenaplněna. Jeho život skončil v tichu, osamění a bez naplnění.

Příběh osmnáctý – Příběh slečny Izabely a malíře Lorenza

Marie Tichánková (SČ1)

Ve slunné Florencii, kde zdi domů voněly omítkou z růžového vápna a fontány zpívaly starobylé melodie, žila slečna Izabela, dcera pana Donatiho, váženého obchodníka s látkami, který měl své sklady plné brokátu, hedvábí a jemné krajky z Burgundska. Její krása bývala přirovnávána k andělům na freskách v chrámu Santa Croce. Byla vzdělaná, hrála na loutnu, psala básně a znala Platonova slova o čisté lásce.

Každého rána sedávala na balkoně svého domu, obráceného do zahrady, a četla básně Petrarcovy nebo poslouchala ranní zpěv slavíků, kteří hnízili v olivovnicích. Město ji znalo nejen pro její tvář, ale i pro její rozvážnost, skromnost a laskavé srdce. Však jak již bývá osudem krásných dívek, mnozí se ucházeli o její ruku, avšak nikdo si nezískal její srdce.

Jednoho jarního dne dorazil do města malíř Lorenzo, muž středních let, s očima jako nebe a rukama do kterých patřil pouze štětec nikoliv meč. Byl pozván florentskou radou, aby vytvořil fresku do nové kaple. Když poprvé uviděl Izabelu na tržišti, jak si vybírá broskve a s úsměvem děkuje staré prodavačce, byl jí plně poblouzněn.

Přišel k ní a povídá. „Mladá slečno, odpusťte, že ruším vás, nikdy jsem neviděl krásu, která by mne tak poblouznila. Dovolíte mi, rád bych vás poprosil, abyste mi byla inspirací pro obraz, jenž má ukázat krásu.“ Izabela se začervenala. „Pane malíři, lichotíte mi. Jsem jen dcera obchodníka, ne bohyně. Však vaše slova jsou sladká jako med.“

Tak začalo jejich tajné přátelství, plné rozhovorů o umění, hvězdách i lásce. Lorenzo ji maloval ve skrytu, v zahradním ateliéru. Mezi vrstvami barev a tahy štětce vzklíčila láska, jakou známe z děl básníků, vášnivá, ale čistá, jako polibek růže za ranní rosy.

Jednoho večera, kdy měsíc zářil jako stříbrný štít na obloze, Lorenzo šeptal: „Izabelo, miluji tě víc než cokoli na světě. Odejdi se mnou do Benátek, kde nikdo nebude rozhodovat o tvém osudu než ty sama.“

Izabela, s očima plnými slz, odpověděla: „Lorenzo, mé srdce patří tobě, ale nemohu zradit čest svého rodu. Můj otec slíbil mou ruku jinému, bohatému kupci, jehož srdce je však chladné.“

Však plynul den za dnem, kdy z časného rána za Izabel přiběhla služebná a povídá: „Paní Izabel, nechci rušití vás, volá vás však váš otec.“ Izabel plná očekávání a strachu se dostavila k otci. Otec povídá: „Dcero má jediná, sňatek se bude konat již zítra. Tvůj nastávající vše potřebné zařídil.“ Izabel zůstala stát s údivem ve tváři jako přikovaná. Jakmile odešla do své komnaty, začala vymýšlet plán, jak utéct a vymanit se z domluveného sňatku, aby mohla býti se svým milým.

Nastal den svatby, služebná však Izabel v její komnatě nenašla, hledali ji po celém domě, ale bohužel nenašli... Zjistili, že utekla. Izabel byla už v půlce své cesty, když spatřila svého milého. Dohodli se, že společně půjdou za Izabeliným otcem a Lorenzo mu ukáže obraz Izabel, který namaloval.

Když pan Donati uviděl obraz své dcery, seděla na něm v bílých šatech, obklopena květinami, s pohledem upřeným k nebi, byl hluboce zasažen. Ve tváři zachycené Lorenzem spatřil duši své dcery, její smutek, krásu i naději. Povolal Izabelu do své pracovny.

„Dcero má“, pověděl, „byl jsem pyšný na svůj majetek a spojení s váženými rody. Však tvůj pohled na tom obraze mi připomněl, že zlato nemá hodnotu, pokud v srdci dcery mé je žal. Vezmi si Lorenza, pokud jej miluješ.“

A tak se v chrámu svaté Cecílie konala svatba, kde zvony zněly jako píseň andělská. Lorenzo a Izabela žili v domě obklopeném vinnou révou, kde Lorenzo maloval a Izabela mu hrála na loutnu. Jejich láska se stala příběhem, který si ve Florencii šeptají staří i mladí, vždy s úsměvem na tváři a slzou v oku.

Příběh devatenáctý – Tajemství Andrey z Telče

Valentýna Mičunková, Lenka Zezulčíková (SČ1)

Andrea vyrůstala v malé vesnici uprostřed Vysočiny, mezi poli a lesy nedaleko Telče. Její dětství bylo prosté, naplněné vůní sena, ptačím zpěvem a praskáním dřeva v kamnech. Matka vyráběla bylinky a masti, otec pracoval jako správce na malém statku. Andrea však od malička toužila po něčem větším, po vědění, po příbězích a tajemstvích skrytých mezi řádky.

Jednoho dne dorazil do vesnice posel z Telče, krásného města s renesančními domy, zámekem a tichými uličkami. Hrabě ze zámku Telč hledal novou písařku do zámecké knihovny. Andrea, která se učila číst a psát potají u starého faráře, byla vybrána. Rodina byla překvapená, ale Andrea neváhala, cítila, že její osud se právě začíná měnit.

Po příjezdu na zámek ji čekalo překvapení. Knihovna byla nádherná, plná starých svazků, atlasů a kronik. Hrabě Viktor z Telče byl záhadný muž, laskavý, ale uzavřený, s očima plnými stínů. Andrea se rychle zabydlela ve světě pergamenů a kaligrafie. Každý den přepisovala staré rukopisy a snažila se porozumět jejich významu.

Jednoho večera, když procházela knihovnou, objevila za jedním regálem malý vchod. Svíčka v ruce a srdce až v krku se vydala do neznáma. Chodba ji dovedla do podzemní místnosti, kde objevila schránku plnou dopisů. K jejímu úžasu byly podepsané jménem její babičky, o které jí matka nikdy nechtěla vyprávět.

Z dopisů se dozvěděla, že její babička kdysi na zámku sloužila. Ale nebyla jen služkou, byla důvěrníci tehdejšího hraběte a znala tajemství rodu. Některá tak nebezpečná, že je musela ukrýt do šifer. Andrea pochopila, že to není náhoda, že ji na zámek přivedl osud.

S hrabětem Viktorem o tom Andrea promluvila. Nezapíral. Jakmile vyslovila jméno své babičky, jako by se v něm něco změnilo, jeho pohled ztvrdl, ramena se napjala, přesto se na ni díval s jistou úlevou. Usedli spolu v nejbližší části knihovny, kde staré koberce tlumily kroky a vůně kůže a prachu připomínala zapomenuté století. Viktor jí vyprávěl, že věděl o dopisech i o tajné místnosti. Její babičku si pamatoval z dětství, byla jiná než ostatní, vzdělaná, sebevědomá, ale tichá. Byla mu blízká, možná víc, než by bylo tehdy dovoleno. Prý často mizela v archivech a vedla si vlastní záznamy o věcech, které se na zámku děly potají, o rozhovorech šlechticů, i o tom, co se nikdy nemělo dostat ven.

„Andreo,“ řekl hrabě, „tvá babička nebyla jen služka. Byla strážkyní historie. A ty jsi tu, protože máš v její práci pokračovat.“

Zároveň ji však varoval. Pravda ukrytá v těch listech je těžká, pro rod nebezpečná, a může zasáhnout i jiné, živé i mrtvé. Naše hrdinka cítila, se stává součástí něčeho většího, než je ona sama. Měla možnost změnit historii, nebo ji ponechat pohřbenou.

Dny plynuly a Andrea s Viktorem trávili čím dál víc času spolu. Zprvu jen v knihovně nad pergameny a záznamy, později i v zahradách a v zámeckých sálech, které zely prázdnotou. Rozmlouvali o historii, o morálce, o odvaze i vině. Andrea obdivovala jeho hloubavost, vnímavost i tichou povahu. Ačkoli ji zprvu děsil, nyní ji přitahoval. Jeho ruce byly chladné, ale gesta jemná. Když mluvil o minulosti svého rodu, v jeho hlase zazníval smutek a hrdost zároveň.

Večer, kdy dokončila přepis poslední stránky, zuřila venku bouřka. Blesky osvětlovaly staré trámy a vítr rozechvíval okenice. Viktor vstoupil do knihovny a beze slova si vzal rukopis do dlaní. Prohlížel si ho dlouho, poté se posadil vedle ní a zeptal se: „Co chceš s tím udělat?“

Andrea mlčela. V hlavě se jí mísily obrazy její rodiny, babičky samotného hraběte. Věděla, že ať se rozhodne jakkoli, už nikdy nebude stejná. Ale právě to, co prožila, poznání, odvaha a jejich rostoucí blízkost, jí pomohlo dospět k rozhodnutí.

Nakonec rukopis dopsala. Ale nezveřejnila ho. Společně s Viktorem ho pečlivě svázali, zapečetili a uložili do železné truhly, která byla ukryta v nejvyšší věži zámku v místnosti, kam neměl přístup nikdo jiný než on sám. Do truhly vložila i jeden z dopisů své babičky, jako tiché svědectví. Viktor slíbil, že jej bude chránit, dokud nebude svět připraven znát pravdu. A možná, že ten čas nikdy nepřijde. Ale i to bylo v pořádku.

Andrea z Telče odešla v chladném jarním ránu. Ulice byly ještě kluzké od nočního deště, mlha se válela po náměstí a z věže se pomalu ozýval zvon. Neřekla nikomu, co se na zámku stalo, ani co tam našla. Ale neodcházela se smutkem. Odnášela si mnohem víc než jen zážitky. Věděla, co je její skutečná síla.

Od té doby psala vlastní příběhy, tiché, hluboké, a přitom pravdivé. Její život možná zůstal obyčejný, ale její duše byla naplněná odvahou a tichem věků. A někde ve věži zámku Telč spala pravda, ukrytá v železné truhle, až ji jednou někdo znovu otevře.

Příběh dvacátý – Únik z Valle del Volpe

Michaela Šimečková (SČ1)

Jestě před několika měsíci jsem neměla štěstí poznat, jaké to je být mimo můj dům, ve kterém jsem žila společně s otcem a matkou, nebo mimo trhy našeho malého města Casa Marina, na kterých jsem prodávala hospodářské produkty z našeho statku. I když to může znít nezajímavě, nemohla jsem říct, že jsem byla nešťastná. Právě naopak, víte, v mém volném čase jsem milovala malovat domy naší ulice, a myslela jsem si, že se mi žije lépe než žijícím v přepychu ve větších městech. Tedy, než jsem potkala knížete Rosaria da Rossosa.

Jednoho dne jsem prodávala na trhu, a právě toho dne jsem přinesla mé malby, když v tom projížděl kníže Rosario da Rossosa se svou družinou zpátky do Valle del Volpe, nepochybně největšího města v okolí, o kterém jsem pouze slyšela od projíždějících obchodníků. Všiml si mých maleb, lichotil mi oceněním mého talentu a nabídl, že by mě vzal na dvůr, abych tam předvedla svůj talent. Po dlouhém zvažování jsem se přistěhovala do křídla pro učence v paláci Palazzo Bussesco ve Valle del Volpe, které mi poskytnul kníže Rosario da Rossosa. Zde teď žiji a soustředím se na umění s jinými umělci, nebo mě a jiné učence vede mistr Pomponio di Aris v prostorné botteze.

Kníže Rosario da Rossosa se mnou požadoval více osobních schůzek mimo mé studijní hodiny, aby zůstal informován o mé studii, avšak později přiznal, že to bylo z důvodu zakázaných citů vůči mně. Od té doby spolu vedeme tajný, intimní vztah, o kterém nesmí nikdo vědět. Právě tehdy jej můžu oslovovat pouze křestním jménem Rosario, jindy udržujeme profesionální vztah.

Dnešní dopoledne bylo jako každé druhé; studovala jsem anatomii lidského obličje v botteze, společně s několika uční a mistrem Pompionem di Arisem. Bottega byla plná klidu, pouze slabé ťuknutí o stůl nebo povzdechnutí toto ticho vyrušilo, avšak pouze na chvíli. Dopolední svit prosakoval do bottegy přes dvě velká okna orientovaná na sever, které odhalovala kousek zahrady paláce. Většina učenců asistovala mistrovi v jeho malbě, zatímco malá část, včetně mě, se věnovala svým úkolům, které jim sám mistr zadal. Čmárala jsem neperfektní stíny a křivky těla tuhou z grafitu, přivřela jsem oči a špulila rty, když jsem se soustředila, aby vše bylo tak, jak to má být, ale i přes to už jsem cítila presenci mistra za svými zády. Mistr mlčky pozoroval, přimhouřil oči stejně jako já, slabě vzal tuhu do své ruky, a začal dělat úpravy na mém výkresu, přičemž začal vysvětlovat: „Prospero, tady...“ zamumlal lehce, než znova začal. „Podívej se, jak se světlo láme na tváři modelu, nesmí to vypadat moc ploše. Zkus to znovu.“ vysvětlil, a tuhu vrátil do mé ruky. „Děkuji, mistře. Hned to napravím.“ snažila jsem se odvětit, ale když jsem zdvihla hlavu, mistr už byl pryč. Oddechla jsem si, a pokračovala v kresbě.

Když do bottegy mistra Pompiona di Arise přišel kníže Rosario de Rossosa, hlavy se otočily směrem ke velkým dveřím, kde Rosario sám stál. Jeho oči mě už pozorovaly, když jsem se na něj

podívala, a na jeho rtech se utvářel slabý úsměv, ale z jeho očí šlo vyčíst, že jeho úsměv nebyl kompletně upřímný. „Omlouvám se za vyrušení dopolední práce,“ jeho oči se posunuly na mistra, a znovu se vřele usmál. „Mám pouze malou prosbu, nic víc.“ Mistr se čelem otočil k Rosariovi, složil své ruce a vyjádřil se: „Ach, to jste vy, kníže Rosario de Rossosa, Vás bych tu nečekal.“ Přiznal, zvědavě nadzvedl obočí, a přidal: „Co byste potřeboval?“ Rosario přistoupil ke mně, položil svou ruku na mé rameno, které stiskl, z kterého šlo poznat, že něco opravdu nebylo v pořádku. „Víte, potřeboval bych Prosperu na malý okamžik mimo dílnu, pokud by to bylo možné.“ Tón jeho hlasu zůstal pokojný, avšak zároveň to znělo jako poručení. Mistr se rozhlídl po botteze, zda nebude něco nutně potřebovat, ale zavrtěl hlavou, mávl rukou a řekl: „Pokud je to nutné, běž, Prospero.“ Okamžitě jsem se zvedla ze židle, která trochu zavržala, a s Rosariem jsem mlčky odešla mimo bottegu.

Prošli jsme se, až do kouta chodby, kde se Rosario rozhlédl, zda tu někdo není. „Rosario,“ zamračila jsem se, a pokračovala: „Řekni mi, co se děje.“ Prikázala jsem, a Rosario se ihned přiblížil blíž, a mračil se vztekem a strachem, neváhal a potichu řekl: „Panovník. Ví o nás. A chce tě nechat popravit.“ Jakmile jsem slyšela tato slova, ztuhla jsem na místě, tlukot mého srdce šel slyšet i mimo mé tělo v téhle chodbě. Nechácala jsem nic. Jak se to dozvěděl. Kdo mu to řekl. Viděl nás někdy někdo? „Prospero.“ Rosariův hlas mě rychle vrátil zpátky do přítomnosti a vzal mé ruce v jeho, pevně je stiskl. Vypadal, jako by chtěl říct něco víc, ale nechal jazyk za zuby. Chvíli jsme stáli v tichosti v koutě na konci chodby, než znovu začal: „Musíš utéct pryč. Kompletně pryč z Valle del Volpe.“ Hluboce se nadechl, a začal vysvětlovat: „Mám známosti, které by tě večer mohly dostat až do Montoreto Terme, města za horami. Jestliže zmíníš mé jméno, postarají se o tebe, rozumíš?“ Kývla jsem hlavou, a Rosario mi do rukou vložil kousek papíru. „Na tom papíře je jméno knížete, kterého tam musíš najít. Bude mi posílat dopisy, které budeš psát, a bude mě informovat o situaci.“ Podíval se mi do očí nejistě, a objal mě. Už jsme si neřekli ani slovo, a on mě nechal jít zpátky.

Tu stejnou noc jsem si sbalila všechny potřebné věci, s Rosariem už jsem se neviděla. Zajímalo mě, jak to všechno skončí, co udělají s Rosariem, jestli se s ním ještě někdy vůbec uvidím, či ne. Neváhala jsem, a mlčky vylezla z malé komůrky, ve které jsem spala, a vyplížila se pryč. Už jsem slyšela kroky a šeptání z druhé strany chodby, proto jsem potichu unikla za roh, kde jsem se podívala, kdo to byl, a byl to on. Sám panovník, s nějakým knížetem. Otevřeli dveře do mé komůrky a zjistili, že tam nejsem. Rychle jsem odběhla pryč, abych se co nejrychleji dostala ven. Jediný východ ven byl přes velkou halu, kde nikdo nebyl. Naposledy jsem se podívala na to, jak měsíc svítil přes vysoké okna do velké haly, bylo to magické.

Slzy mi stékaly po tvářích, když jsem spěchala ven, kde už na mě čekal vůz tažený koněm, na kterém bylo naloženo seno a zboží. Rychle jsem vyskočila nahoru, a opřela se o kupu sena. Cítila jsem se, jako když jsem byla malá v Casa Marině, když jsem ve stodole seděla v seně. Celou cestu jsem zůstala vzhůru, vůbec jsem nemohla spát. Ne kvůli nepříjemnosti, ale smutku. Truchlila jsem

nad naším zakázaným vztahem, a že jsem nechala něco takového vůbec dopustit. Snad Rosario také unikne smrti a přijede za mnou, do Montoreto Terme, a budeme zase spolu.

Příběh dvacátý první – Král Leslavo a stařec

Marek Salamon, Viola Maloušková (SČ1)

Náš příběh začíná v časech, kdy touha po pomstě a cti pronásledovala každého obyvatele Florencie. Náš příběh se odehrává v přilehlém palazza vévody jménem Leslavo. Byl to muž silné postavy, leč rozumu a krásy mu nebylo naděleno stejně jako druhým. Přesto pojal za choť vznešenou a bystrou Annu, šlechtičku jemných zvyků s pronikavým duchem. Spojilo je manželství, z kterého vzešly čtyři děti, tři synové a jedna dcera.

Vévoda rád opouštěl temné a chladné komnaty svého palazza a trávil mnoho času v přilehlém lesíku, kde se oddával lovu. Tato vášeň byla jeho útěchou. To se však nelíbilo jeho paní Anně. Ta ráda zůstávala ve své chladné komoře, kterou měla společnou se svým mužem Leslavem, komnata byla odklopena knihami, velkou manželskou postelí, zrcadly, ale hlavně tichem, ve kterém paní Anna trávila svůj čas nejraději. Stále častěji se v rozpravách mezi manžely objevovala chladná slova, občas to přerůstalo v hádku. Paní Anna hledala útěchu nejčastěji v knihách, zatímco vévoda v lovu zvěře.

Jednoho rána, jak už bylo zvykem, celá vévodská rodina snídala v přepychové a obrovské síni. Napětí by se dalo krájet. Najednou vévoda prohlásil: „Po jídle vyrazím do lesů.“ Na to paní Anna odvětila: „Vrať se brzy, můj pane, les v těchto dobách zlomyslně mlčí. Mezi služebnictvem se o včerejším večeru šeptalo o podivném stařečkovi, kterého doprovází jeho kočka.“

Vévoda však paní Anně neodvětil ani hlásku a hned na to odejde ze síně, kde jedli. Jeho rychlé kroky vedou přímo do stáje, kde ho čeká jeho věrný hřebec Spytihněv. Bez jakéhokoliv váhání vyrazil vstříc blízkému lesu. Když vévoda dostatečně daleko na to, aby viděl, kde vlastně les končí, začal cítit, že je dnes poněkud chladněji a temněji než kdy dřív. Všude bylo až podivné ticho a mlha, která se vinula kolem stromů.

Vévoda náhle uviděl v mlze shrbenou postavu. Vévoda netušil, kdo to je, proto se rozhodl, že se za tajemnou postavou vydá. Čím více se blížil, tím více se dostával do hlubokého lesa. U našeho vévody však zvítězila zvědavost.

Najednou se shrbená postava otočila směrem k vévodovi a promluvila tichým a chladným hlasem: „Ach, vévodo, ubohý a slepý vévodo. Netušíš, co se děje na tvém sídle, když bloudíš po lesích. To tvá paní, dvě tváře v její temné komnatě se skrývají, ty však vidíš jen tu líbeznou. V noci do tvých úst vloží smrt, zatímco tvůj prvorozený se smáti bude.“

Vévoda se rozčílil a vykřikl: „Dost, již těch zlých slov, proradný starče! Tvůj jazyk uráží čest mé paní i mou!“

Stařec však pokračoval: „Tvůj prvorozený sdílí s tvou paní více nežli krev, a z jejich hříchů je dítě zrozeno. Nevěř svému zraku, věz, že v tvých zdech přebývá zrada.“

Vévoda zaslepen svým hněvem, vytasil meč a jediným máchnutím srazil stařečkovi hlavu z těla. Vévoda najednou spatřil, jak mezi dvěma širokými stromy prochází černá kočka. A najednou mu to došlo, byl to stařeček, o němž mu onehdy řekla právě jeho paní. Vévoda hledal svého věrného koně Spytihněva, který nikdy dřív neodešel od svého pána. Po dlouhém a marném hledání se vévoda rozhodl, že se do svého palazza vydá po svých.

Když se po delší cestě vrátil, spěchal do společné komnaty. Paní Anna spala klidně a nevině. Vévoda se zarazil a odešel, nechtěl ji budit. Namířil své kroky do komory svého prvorozeného syna – tam však nikoho nenašel. Služebníci vévodovi řekli, že jeho syn vyrazil za městské hradby. Po chodbách se mezitím šířily klepy o šíleném starci.

Večer po jídle, jak bývalo zvykem, každý odešel do své komnaty. Avšak tentokráte se paní Anna s prvorozeným synem zdrželi na chodbách. Tiše se vkradli do ložnice vévody, který nejprve čekal jen svou paní, ale únava byla silnější a usnul. Když se oba ujistili, že vévoda tvrdě spí, s ledovým klidem nalila Anna do jeho úst smrtící jed. Vévoda se zmožil pouze na poslední výkřik bolesti a pak již umkl navždy.

Brzy ráno ho našel jeho druhorozený syn bez jakékoliv známky života. Celé palazzo bylo v šoku, ve zdech byl cítit strach a zvědavost, co se ubohému pánu mohlo státi. Nikdo však nemohl vědět, co se tu krutou a temnou noc mohlo stát. Proslýchalo se, že šlo o zhoubnou nemoc, která vévodu přemohla. O vině a hříchu paní Anny s jejím prvorozeným synem a budoucím dědicem a nástupcem, nepadlo jediné slovo.

Boží mlýny sice melou pomalu, ale jistě. Nedlouho poté i Anna náhle zemřela, údajně sama ve své chladné komnatě, oblečena do tmavě modrého roucha, který sahalo až na špinavou zem. Znalí příběhu věří, že ji potrestali sami andělé, nebo že s ní hnulo svědomí, zkrátka jak ji dostihl osud, to nám není známo. Antoniovu už tak nic nebránilo ujmout se vlády!

Příběh dvacátý druhý – Láska a Prokletí

Zuzana Prokopová, Valérie Szijjártóová (SČ1)

Bylo nebylo, jednoho večera truchlila Locika nad svým životem. Ráno následujícího dne se měla vdávat za muže, kterého viděla jen jednou za život. Samozřejmě, že Locice se to nelíbilo, je jí teprve čerstvých patnáct let a už se má stát manželkou jednoho bohatého vdovce. Celá zdrcená a znechucená jde dolů do sklepa pro víno, kde v temnotě potká černou krysu, jak na ni hledí svými rudě červenými očima. Locice je krysy líto, a tak ji společně s vínem vezme k sobě do komnaty. Cestou se však staví do kuchyně pro kousek sýra, který hned podá kryse a poté tiše vyjde schody do svého pokoje. Ve svém pokoji víno a krysu položila na stůl. Hned jak se však otočí, uvidí své svatební šaty přehozené přes šatník a hned si vzpomene na zítřek a co se má konat.

Locika se od skříně otočí a radši si jde umýt své dlouhé černé vlasy. Možná, že se vdávat nechce, ale vypadat příšerně přeci nemusí. Otočí se na krysu a povídá: „Ode dneška se jmenuješ Ariel.“ Krysa kývne a Locika se v místnosti otočí a konečně si po třech týdnech jde umýt své vlasy. Netrvá dlouho, než se Locika vrátí do místnosti, teď již ovšem s mokrou hlavou. S povzdechem si sedne na parapet okna a dopije své víno. Ariel si za ní vyskočí a usadí se naproti Lociky, svůj pohled stočí stejně jako Locika na oceán, kde jde vidět odraz jak lesknoucího se měsíce, tak i malinkých, třpytivých hvězd.

Moc dlouho na parapetě nesedí, když Locika uslyší slabé, ale přesto naléhavé volání o pomoc: „Pomoc, pomozte mi!“ Chvilí si myslí, že se jí to jen zdá, jenže když zvuk ozve znova: „Je tady někdo?! Pomoc!“ V oceánu uvidí černou postavu. Decentně ovíněné chvílí trvá poznat, na co se to právě dívá, uvědomí si, že by měla pomoci a tak Locika, topící se osobě z okna hodí své dlouhé černé vlasy a pomůže jí. Osoba neváhá a chytne se za vlasy. Locika ucítí škusnutí a začne tahat. Zanedlouho je osoba u ní v komnatě. Locika sáhne po uchu k hořícímu svícnu a na osobu se podívá. První, čeho si všimla je, že osoba, kterou zrovna zachránila, je muž, a to ne zrovna pohledný. Druhá věc, které si všimla, je píšťalka okolo krku neznámého.

Locika chvíli čekala, až muž popadne dech, aby si popovídali o tom, kdo je a co vlastně dělá na tak opuštěném místě... Začali si povídat a Locika zjistila, že není tak špatný, jak vypadá, že chová holuby a že se jmenuje Jack. Ještě toho večera se chtěl Jack vydat domů, ale nešlo to. Jak kdyby tam byla nějaká stěna přes kterou nemůže. Rozhodli se jít spát a řekli si, že ráno to zkusí nějak překonat.

Brzo ráno probudí Lociku Ariel a dává ji najevo, že se blíží její budoucí manžel, který už je v blízké vesnici. Locika neváhá a budí Jacka: „Jacku, vstávej! Můj nastávající se blíží, musíme odsud rychle zmizet!“ Jack vstane a nenapadne ho nic jiného, než zavolat své drahocenné holuby, a tak zapískal na píšťalku, na kterou slyší pouze oni. Locika se na něj podívala, jestli si z ní dělá legraci, ale Jack se tvářil vážně. Zanedlouho přiletělo obří hejno holubů, Jack vzal veškerá lana a konce lan

přivázal k holubům a druhý konec přivázal k desce. Zeptal se Lociky jestli je připravená a můžou vzlétnout. Locika vzala Ariel a kývla na Jacka. Vzlétli a řekli si, že poletí za oceán do jedné malé vesničky, kde Jack vyrůstal a tam budou spolu žít a vychovávat své děti. Neuběhla dlouhá chvíle a nad širokým oceánem, začalo praskat lano. Snažili se najít alespoň malý kousek půdy, kde by si udělali přestávku, ale kde nic, tu nic. Lano po chvíli prasklo a urvalo se. Jack s Locikou se snažili udržet na svislém prknu, ale nakonec oba i s Ariel spadli do oceánu a utopili se.

Příběh dvacátý třetí – Márnice

Leontina Václavíková (SČ1)

Tohle se mi stalo před několika lety, když jsem se toulal po Kastilii a hledal dobrodružství – jak to tehdy bylo mým zvykem. Jmenoval jsem se Don Fernando de los Montes a byl jsem rytíř. Miloval jsem tehdy více slávu než klid, volil jsem tajemství před bezpečím.

Jednoho dne jsem dorazil do městečka El Pedregal. Lidé tam byli zvláště nervózní, šeptali si na ulicích a zamykali dveře dřív, než slunce zapadlo. Když jsem se jich ptal proč, se strachem v očích mluvili o opuštěné márnici na kopci. Prý se odtamtud každou noc ozývá kázání v latině – hluboký, chraplavý hlas prý hřímá o hříších, smrti a zatracení. A někdy prý za okenicí bliká světlo, jako by tam hořela duše samotného d'ábla.

V tu chvíli jsem věděl, že tam musím jít. Vyjel jsem v noci na svém věrném, i když trochu starém a podvyživeném koni jménem Rubín. Měsíc byl zakrytý mraky a vítr mi svištěl kolem uší. Márnice stála opuštěná na kopci, a za okénkem opravdu plálo světlo. Přiblížil jsem se, meč připravený. A pak jsem to uslyšel – hlas. Přiznávám, přeběhl mi mráz po zádech.

Otevřel jsem dveře – a namísto ducha tam stál starý mnich v potrhaném hábitu. Byl to šílenec, který kdysi utekl z kláštera. Každou noc kázal mrtvým, protože věřil, že mu Bůh poručil připomínat lidem smrt. Lidé si to vysvětlili po svém a vznikla legenda o přízraku.

Odvedl jsem ho zpět do kláštera, kde se o něj postarali. A já? Odjel jsem zas dál, s novým příběhem a přezdívkou, kterou mi lidé dali: „Krotitel stínů.“

A i když to nakonec nebyl duch, něco ve mně se té noci změnilo. Protože někdy jsou nejděsivější démoni ti, které nosíme ve vlastní hlavě.

Příběh dvacátý čtvrtý – Tajemná lesní chata

Eliška Sedláčková (SČ1)

Byl hezký sobotní podvečer a já šla se svojí maminkou a pejskem na procházku, když jsme tak šli spatřila jsem tu podivnou chatu, která tam stála mezi stromy, jako by se snažila ukrýt před světem, který si o ní šušká. Maminka mi řekla: „Tam bys neměla chodit víš, co se o ní povídá,“, ale mě to bylo jedno, chtěla jsem vědět, co je na tech historkách pravdivé, proto jsem jen odpověděla: „Co může být nebezpečné na staré chatě?“ Byla jsem rozhodnutá, že půjdu, přeci jen, kdo by nechtěl zjistit, co se skrývá v opuštěném domě, o kterém si už dlouhá léta všichni šeptali? „Nemůžeš tam jít! Je to zakázané!“ dodala má maminka. A já, jak je mým zvykem, jen jsem se zasmála, neboť co je to za dívku, která by se bála vlastního stínu?

Bez váhání jsem se vydala k chatce. Každý krok, který jsem ušla, mi zněl hlasitěji a já byla čím dál tím blíže k chatce. Když jsem došla až k chatě, srdce mi začalo bušit rychleji. Dveře se pomalu otevřely, když jsem se jich lehce dotkla. Vstoupila jsem do prázdného, temného prostoru, kde bylo spousta nepořádku, a já slyšela pouze svůj dech. A najednou se něco pohnulo.

„Kdo tu je?“ zeptala jsem se. Ve stejném momentu, kdy jsem se otočila, se v rohu objevil chlapec. „Slečno, co tu děláte?“ zeptal se mě. Moc jsem se bála, ale neutekla jsem. Šel ke mně blíže a chytil mě za ruku, ani v tu chvíli jsem neutekla. Pomalu mě vedl ke starému dřevěnému poklopu na podlaze. Otevřel ho a vedl mě do temného sklepa, kde ležela stará kniha pokrytá prachem. „Toto jsou tajemství naší rodiny,“ řekl. „Vše, co jste slyšela, byly jen mýty. Tato kniha ukrývá dávná tajemství.“ Otevřela jsem knihu a uviděla zápisy o zapomenutých pokladech a starých rodinných tajemstvích. „Co s tím mám dělat?“ zeptala jsem se. „Máte na výběr,“ odpověděl. „Buď to ukážete světu, nebo to necháte být.“ Dívala jsem se na ty stránky. A věděla jsem, že je to víc než jen příběhy. Byla to možnost něco změnit. „Ukážu to,“ řekla jsem tichým, ale jistým hlasem. „Lidi by to měli vědět. A já nechci mlčet.“ Usmál se. V očích však měl něco temného. Když jsem vylezla zpátky nahoru, svět byl stejný, ale já byla jiná. Měla jsem v rukou něco, co mohlo otrást tím, čemu lidé věří, a i když mě to děsilo, byla jsem na to připravená. Možná jsem jen holka s knihou plnou tajemství, ale někdy i to stačí, aby se všechno změnilo. A s každým krokem zpátky za mamkou a pejskem jsem cítila, jak se mi v srdci rodí nový příběh tentokrát můj vlastní.

Příběh dvacátý pátý – Láska až za hrob

Nela Sofie Rosnerová (SČ1)

Na venkově, nedaleko od Florencie, která v té době byla v rozkvětu renesance, žila Donna Isabella di Ridnali – urozená žena, oplývající velkou krásou, důstojností a bystrým rozumem. Měla všechno, co ji svět mohl nabídnout: za manžela bohatého obchodníka s hedvábím, dvě děti, obrovskou vilu s nádhernou zahradou. Ale za tím vším byl její život jako v kleci. Lorenzo byl tvrdý, chladný a panovačný. Každou noc si s ní hrál a užíval jako kdyby byla jen panenka, protože nebral ohledy na její slzy a prosby. Pokaždé, kdy mělo dojít k milování Isabella prosila, ale Lorenzo se nedal odradit. Řval, mlátil ji, a ještě k tomu ho to vzrušovalo. Opakovalo se to příliš často.

Jeden osudový den, tak krásný že vypadal jako z pohádky, vše změnil. „Nový zahradník,“ oznámily děti radostně. Isabella se svým manželem Lorenzem šli zahradníka přivítat a oznámit, jak má připravit zahradu na velkou oslavu. Když mohla Isabella pozorovat Mattea při práci, její oči rozzářily. Matteo byl tichý, ale zároveň tak něžný. Měl hnědé kudrnaté vlasy a modré oči jako jasné nebe. Postavu měl jako válečník, ale přesto nebyl neohrabaný. Isabella byla tak zvědavá, že se za Matteem často vypravovala do zahrady.

Po nějaké době se odhodlala a oslovila jej, když zaléval růže: „Dáváš těm květinám víc něhy, než ji dostávám já.“ Zvedl se, pohleděl na ni a mlčel. Po chvíli se zasmál a dali se do řeči. Začali se v zahradě setkávat častěji. Někdy pod jabloněmi, jindy zase pod olivovníky, zkrátka kdykoliv, kdy mohli. Jednou když se bavili o lásce, Matteo sáhl Isabelle na tvář, odhrnul ji pramínek vlasů za ucho a políbil ji. Tím to však neskončilo. Začali se vášnivě líbat, bez rozmyslu, bez výčitek. „Neříkej nic“ zašeptala, „jen mě drž.“ Ve skleníku mezi citrusy ji položil něžně do kupky sena. Její šaty padaly na zem jako kapky vody. Jeho ruce byly hřejivé a silné, její hlas rozechvělý. Každý jejich dotek byl zoufalstvím i nadějí. „Nikdy mě nikdo takhle nedržel,“ řekla, když nahá ležela na jeho hrudi. Matteo ji klidným hlasem odpověděl: „Protože nikdo jiný neviděl, kým jsi.“ Jejich setkání se opakovala, v knihovně, pod stromy, v opuštěné kapli. Zkrátka všude tam, kde se mohli milovat jako rovný s rovným, jako svobodní lidé.

Lorenzo si začínal všimnout toho, že jeho žena tráví stále více času s novým zahradníkem. Rozhodl se, že pošle špeha, aby zjistil, o co jim jde. Když mu byla odhalena pravda, vzteky zrudnul. Začal rvát a ničit věci kolem sebe. Zvedl se, nadechl se a šel do skleníku. Když vešel dovnitř, uviděl to, jak se vášnivě milují. Matteo se lekl, když zezadu uslyšel Lorenza, který na něho zařval: „Zabiju tě, hanebníku!“ Isabella se pomalu postavila. Stála mezi nimi tak, jak ji Bůh stvořil, ale vyrovnaná. Tiše pronesla: „Ne, to já zabiju tebe, Lorenzo!“ V tu chvíli se Lorenzo vrhl na Mattea. Než se ho Lorenzo ale stačil vůbec dotknout, Isabella Lorenza zezadu uhodila do hlavy cihlou, kterou našla ležet na zemi. Lorenzo nehybně ležel na zemi. V tu chvíli Isabella vzala děti, dala je na starost

služebným a s Matteem utekli. Chtěli zmizet v horách, začít znovu. Byli však pronásledováni na každém kroku. V kapli si slíbili, že se už nikdy neoddělí. „Raději smrt v lásce než život v kleci,“ řekla. Políbili se naposledy, a pak oba vypili víno s jedem, který Matteo ukryl před knězem.

Našli je po dvou dnech, v objetí, klidné, ležící v tichu kaple. Ve městě, nedaleko od jejich vily, se začalo šeptat o hanbě, ale služebné si mezi sebou vyprávěly jiný příběh. O paní, která se vzepřela manželovi, a o zahradníkovi, který miloval jako básník nebo umělec. Isabelini dva synové vyrostli v ušlechtilé muže, kteří se rozhodli neudělat stejnou hloupost jako jejich otec.

Příběh dvacátý šestý – Zakázaná láska ve stínech renesanční Itálie

Hana Cermanová, Vendula Kršková (HT1)

V pulzujícím srdci renesanční Florencie, města umění a intrik, vládl podsvětí neviditelnou rukou mocný mafiánský boss Vito Moretti. Jeho síla nespočívala jen v bohatství a moci, ale také v respektu, kterého se mu dostávalo ze všech koutů města. Po jeho boku stál Luca Romano, věrný asistent, stratég a nejlepší přítel.

Luca měl sestru – mladou, krásnou a bystrou Caterinu Romano, která vyrůstala stranou nebezpečí, v bezpečí rodinné vily. Všechno se změnilo v den, kdy osud svedl Caterinu a Vita dohromady.

„Nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jsi ty,“ řekl jí Vito při jedné z jejich prvních tajných schůzek. Jeho hlas zněl tiše, až nepatřičně něžně na muže, kterého se bálo celé město.

Caterina se mu zadívala do očí. „A já nikdy netušila, že za chladnou maskou může být tolik bolesti... a lásky.“

Jí bylo sotva osmnáct, jemu přes třicet. Přesto mezi nimi přeskočila jiskra, která se nedala uhasit. Vito, zvyklý vládnout tvrdou rukou, byl zaskočen její čistotou, její silou a odvahou milovat muže, kterého by se měla bát. A Caterina byla fascinována jeho tichou silou, tajemstvím a hloubkou, kterou v něm viděla.

Tajně se začali scházet, vědomi si, že jejich vztah je zakázaný. Vito věděl, že ohrožuje přátelství s Lucem, ale city k Caterině byly silnější.

Když Luca pravdu odhalil, nevěřil vlastním očím. „Tohle jsi mi neměl udělat, Vito. Měl jsem tě za bratra...“ „Nechtěl jsem ti ublížit, Luco. Miluju ji,“ odpověděl Vito a poprvé za dlouhá léta zněl zlomeně.

Roztržka byla nevyhnutelná. Ale Vito se rozhodl – vzdal se moci. Opustil svůj život v podsvětí, odmítl obchod i násilí, aby získal Lucovo odpuštění a mohl žít s Caterinou poctivě.

„Zřekl ses všeho... kvůli mně?“ šeptla Caterina, když jí tu zprávu oznámil. „Kvůli nám,“ opravil ji a políbil její ruku, jako by jí skládal přísahu.

Přestože je historie plná válek, zrad a zapomenutých jmen, někdy v ní zůstane i příběh o lásce, která byla silnější než moc a minulost. A ten jejich se šeptá dodnes v uličkách staré Florencie – jako ozvěna zakázané lásky, která si přece jen našla svou cestu.